

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 15.]

ΟΙ ΘΥΓΓΟΙ, ΗΤΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩ- ΠΟΚΤΟΝΟΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Το παρελθόν έτος έδημοσιεύθη εις σύγγραμ-
μα περιοδικόν τής Μεγάλης Βρετανίας (Edin-
burgh Review) άρθρον τι, περιγράφον νέον άλ-
λά φρικτόν φαινόμενον εις τὰ χρονικά τής αν-
θρωπότητος.

Απεδείχθη αναντιρρήτως, ότι εις την 'Ινδιαν
υπάρχει πολυάριθμός τις αδελφότης φονέων,
συγκειμένη από μυριάδας ατόμων,—ότι η αδελ-
φότης αυτή, εκ πολλών αιώνων υπάρχουσα,
διεπέρασε σώα πλήθος πολιτικῶν μεταβολῶν,
—ότι έχει τούς κλάδους αυτής εξηλωμένους
καθ' ὅλην τήν ευμεγέθη χερσόνησον τής 'Ινδο-
στάν, από την ἄκραν Κορμπορὶν ἕως τὰ 'Ιμαλαῖα
ὄρη,—ότι ἤκμασεν εξίσου ἐπὶ τής ἀρχῆς 'Ινδῶν,
Μωαμεθανῶν, καὶ Βρετανῶν,—ότι ἐξωλόθρευσε
κατ' ἔτος χιλιάδας ἀνθρώπων,—καί, μ' ὅλα
ταῦτα, ὄχι μόνον οἱ δραστηριώτεροι καὶ ἀγρυπνό-
τεροι τῶν Ἀγγλων ὑπουργῶν ἤγνοοῦσαν παν-
τάπασι τὸ σύνταγμα καὶ σχεδὸν τήν ὑπαρξίν
αυτῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐγκύριοι κυβερνήσεις τήν
ἐγγνώριζαν ἀτελέστατα. Ἦτο μὲν πασιδῆλον,
ὅτι συνοδίαὶ ληστῶν ἐπνιγαν ἐνίοτε ὁδοιπόρους·
ἦτο πασιδῆλον, ὅτι τῶν συνοδιῶν τούτων τὰ
μέλη ἦσαν ἐμπειρότατοι πνίχται· ἀλλ' ὅτι αἱ
συνοδίαὶ αὗται δὲν ἦσαν πλὴν ἀποσπασμάτια
πολυπληθοῦς διωργανισμένης κοινωνίας, τῆς
ὁποίας τὰ μέλη ἀνεγνωρίζοντο συναλλήλως ὡς
ἀδελφοὶ εις τὰ πλέον μακρινὰ μέρη τῶν 'Ινδιῶν,
—ότι οἱ φόνοι οὗτοι ἐπράττοντο κατὰ τινὰς
ἀρχαίους καὶ σεμνοπρεπεῖς τύπους, θεωρούμενοι
ὑπὸ τῶν φονέων ὄχι ὡς ἐγκλήματα, ἀλλ' ὡς ιε-
ροπραξία, τὰς ὁποίας ἤθελεν εἶσθαι ἁμαρτία
να παραλείψη τις,—ὅλα ταῦτα ἐμελλεν ἡ πα-
ροῦσα γενεὰ νὰ τ' ἀνακαλύψῃ. Μεγάλας χά-
ριτας χρεωστῆ ἡ 'Ινδία εις τὸν Ἀγγλον αὐτῆς
κυβερνήτην (Lord William Bentinck), διὰ τῶν
προσπαθειῶν τοῦ ὁποίου ἐξεσκεπάσθη ἐντελῶς
τὸ φρικτῶδες τοῦτο σύστημα. Ἡ παρ' αὐτοῦ
διευθυνομένη κυβερνήσις ἐτύπωσε βιβλίον τι,
περιλαμβάνον συλλογὴν ἐπισήμων ἐγγράφων
περὶ τῆς προκειμένης ἀδελφότητος· ἐξ αὐτοῦ δὲ
ἀποσπώντες καὶ ἐρανίζόμενοι, θέλομεν πασχίσειν

να δώσωμεν εις τούς ἀναγνώστας ιδέαν τινὰ
τῆς φοικῆς ταύτης εταιρείας.

Οἱ παράδοξοι οὗτοι ἄνθρωποι ὀνομάζονται
Θύγγοι, καὶ διαιροῦνται εις Βύρκας καὶ Κυβού-
λας· Βύρκαὶ λέγονται οἱ τέλεια διδαγμένοι τὴν
τέχνην, Κυβούλαι δὲ οἱ νεόφυτοι. Οὐδεὶς
νεόφυτος προβιβάζεται εις τὸν βαθμὸν Βύρκα,
ἢ ἀναδέχεται τὸ ὑπόδηγμα πνίχτου, εἰάν δὲν
προερεθῆ εις πολλὰς ἐκστρατείας, καὶ ἀποκτήσῃ
βαθμηδὸν τὴν ἀπαιτουμένην ἀνδρείαν καὶ σκλη-
ρότητα. Πρῶτον κατασκοπεύει, θάπτει, καὶ
κρατεῖ τῶν πνιγομένων τὰς χεῖρας· τελευταίον
δὲ, καὶ πνίγει.

Οἱ Θύγγοι ὁδοιποροῦν εις τὰς λεωφόρους
ὑπὸ διάφορα ψευδῆ ὀνόματα, τὸν ἀριθμὸν δέκα,
δώδεκα, ἑκατὸν, πεντακόσιοι, ἢ καὶ χίλιοι.
Φαίνονται ὡς πραγματευταί, ὡς προσκυνηταί,
ὡς ναῦται ἢ στρατιῶται ὑπάγοντες πρὸς ζήτη-
σιν ὑπηρεσίας, ἢ ἐπανερχόμενοι εις τὰ ἴδια·
κάποτε εις ἐξ αὐτῶν ἀποφαίνεται ὡς ἀρχηγός,
ἐφωδιασμένος ἀπ' ὅλα τὰ χρεῶδη, σκηνάς,
ἄμαξαν, κτλ., οἱ δὲ λοιποὶ περνοῦν ὡς ταπεινοὶ
αὐτοῦ θεράποντες. Ἐάν τὸ τάγμα ἦναι πολυ-
ἀριθμον, διαιροῦνται εις χωριστὰς συνοδίας,
αἰτινες ἀκολουθοῦν ἢ μία τὴν ἄλλην ἐκ διαστη-
μάτων, ἢ, διαφόρους ὁδοὺς λαμβάνουσαι, συνα-
παντῶνται εις προδιωρισμένον τινὰ τόπον. Οἱ
τούς ὁποίους θυσιάζουν εἶναι σχεδὸν πάντοτε
ὁδοιπόροι. Οἱ ἐμπειρότεροι τῶν Θύγγων ἐνα-
σχολοῦνται εις τὸ νὰ λαμβάνωσι πληροφορίας,
καὶ εις τὸ νὰ συνδιαλέγονται μ' ὅσους ὁδοιπό-
ρους εὐρίσκουν εις τὰ ἀναπαυτήρια, ἢ προφθά-
νον εις τὸν δρόμον· τῶν τολαιπῶρων δὲ τούτων
ἐκλύουν θαυμασίως πως τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν
ἐμπιστοσύνην. Συνήθως προτείνων εις αὐτοὺς
να συνοδοιπορῶσι δι' ἀμοιβαίαν ἀσφάλειαν·
εἰάν δὲ ὑποπτευθῆ ὁ ὁδοιπόρος μίαν τινὰ συνο-
δίαν, ταχέως ἀπαντᾷ ἄλλους Θύγγους, οἵτινες,
ἀκούοντες τὰς ὑποψίας του, προσποιούνται ὅτι
καὶ αὐτοὶ ἔχουν ὁμοίους φόβους. Πάντοτε
στελλοῦν ἕνα ἐμπροσθεν νὰ ἐκλέξῃ τόπον ἀρμό-
διον διὰ τὸν φόνον· ἔχουν δὲ καὶ κατασκόπους
ὀλόγυρα, διὰ νὰ μὴ τούς προφθάσῃ τις. Οἱ
ὁδοιπόροι παρακινοῦνται νὰ καθίσωσι, τάχα
δι' ἀνάπαισιν· πνίγονται δὲ ἀμέσως ὅταν δοθῆ

τὸ σημεῖον· ἔπειτα θάπτονται τὰ σώματά των, ἀφοῦ πρῶτον κατασπαραχθῶσι, διὰ τὰ γένη ταχύτερον ἢ διάλυσις, καὶ διὰ τὰ μὴ φρουσκόση καὶ σχισθῆ ἢ γῆ. Εἰς τὸν φόνον ἐκάστου ἀτόμου ἐνασχολοῦνται δύο Θύγγοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν κρατεῖ τοὺς μηροὺς ἢ τὰς χεῖρας, ὁ δὲ βάλλει τὴν συροθηλείαν. Ἐάν ὁ ὀδοιπόρος ἔχη σκύλον, θανατόνεται καὶ αὐτὸς, ἀπὸ φόβου μήπως τὸ πιστὸν ζῶον ἀνακαλύψῃ τὸ σῶμα τοῦ φονευμένου κυρίου του.

Ἀλλὰ, διὰ τὰ λάβη ὁ ἀναγνώστης καθαρωτέραν ιδέαν τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελοῦνται οἱ φόνοι οὗτοι, ἄς μεταφέρωμεν εἰς τὰς σελίδας μας τοὺς λόγους ἐπισήμου τινὸς Θύγγου.—*Ἀπλητήσαμεν,* λέγει, *πλοῦσιον τινὰ κύριον μετὰ τῆς οἰκογενείας του, Μουνσσην τῶνομα, ὅστις καὶ μᾶς ἐσυνώδενυσεν ἱκανὸν διάστημα. Μία τῶν ἡμερῶν ἐμάθαμεν, ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐπεστέλλοντο εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐυρισκόμεθα, στρατιῶται Ἰνδοὶ ὑπὸ ἀξιοματικῶν Ἀγγλῶν· ἐπειδὴ δὲ μᾶς ἐφάνη πιθανώτατον, ὅτι ὁ πλοῦσιος συνοδοιπόρος μας ἤθελε προτιμῆσαι εἰς τὸ ἐξῆς τὴν συνοδίαν τῶν στρατιωτῶν, ἀπεφασίσαμεν τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ τὸν θανατώσωμεν πανοικί. Ἡμεῖς ἡμεῖθα κατασκηνωμένοι πλησίον τοῦ χωρίου, ὁ δὲ Μουνσσην εἶχε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ στημένην σιμὰ τῆς ἰδικῆς μας. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐφθασαν σκηναὶ τινὲς τῶν ἀξιοματικῶν προσταλέναι, καὶ ἐστήθησαν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀφίνουσαι ἡμᾶς μετὰ αὐτῶν ἢ τοῦ χωρίου. Οἱ δοῦλοι ἦσαν ὅλος διόλου περὶ αὐτὰς ἐνησχολημένοι. Εὐθύς δὲ ἀποῦ ἐνύκτωσαν, ὑπῆσαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μουνσσην, καὶ ἤρχισαν νὰ τραγωδῶσι καὶ νὰ παίξωσι μίαν κισθάραν, ὡς καὶ πρότερον ἐσυνείθιζαν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐπίασαν τὸ σπαθίον τοῦ Μουνσσην, μὲ πρόφασιν ὅτι ἤθελαν νὰ τὸ κυττάξωσιν. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του ἐυρίσκοντο μέσα, τὴν μουσικὴν ἀκροαζόμενοι. Τέλος, ἐδόθη τὸ σημεῖον· ἀλλὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἰδε τὸν κίνδυνον αὐτοῦ ὁ Μουνσσην, ἀνέκραξε φονικόν! φονικόν! καὶ ἐξήτησε νὰ φύγῃ, ἐπίασθη ὅμως καὶ ἐπνίγη. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσε τὰς φωνὰς, ἔδραμεν ἔξω μὲ τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀλλὰ τὴν ἐπίασαν καὶ αὐτὴν μὲν ἐπνίξαν, τὸ δὲ βρέφος τὸ ἐπῆραν. Ἡ ἄλλη θυγάτηρ ἐπνίγη εἰς τὴν σκηνὴν. Οἱ ἵπποκόμοι ἔτυχαν τότε νὰ καθαρῶσι τοὺς ἵππους· εἰς δ' αὐτῶν, κατανοήσας τὸν κίνδυνον, ἔδραμεν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀλόγου του, καὶ ἀνέκραξε φονικόν! φονικόν! ἀλλὰ ταχέως ἐπίασθη καὶ ἐπνίγη, καθὼς καὶ πάντες οἱ λοιποί.*

Τίτι τρόπος, ἠρωτήθη ὁ Θύγγος, *δὲν ἐπῆ-*

ραν εἶδῃσιν οἱ δοῦλοι τῶν ἀξιοματικῶν, οἵτινες ἐδιόρθωναν τὰς σκηνὰς τόσον πλησίον σας;

Εὐθύς ἀποῦ ἐδόθη τὸ σημεῖον, ἤρχισαν ὅσοι ἀπὸ ἡμᾶς ἐμάθοντο ἀργοί, νὰ παίξωσι καὶ νὰ τραγωδῶσι τρανώτατα. Ἐλύσαμεν δὲ καὶ δύο ἀργίους ἵππους, ἢ πολλοὶ ἔτρεξαν κατόπιν αὐτῶν φωνάζοντες ὅσον δυνατὰ ἠμποροῦν, ὥστε τοῦ Μουνσσην ἢ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ αἱ κραυγαὶ δὲν ἤκούοντο ποσῶς.

Ἐνίστε πνίγουν διαμῆς πλῆθος ἀνθρώπων οἱ μαροὶ οὗτοι κακοῦργοι— Μίαν φορὰν, ἵστορεῖ ἓνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς προεστώτας τῶν Θύγγων, ἐμάθαμεν ὅτι ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν, πλησίον τῆς ὁποίας τότε ἐυρισκόμεθα, ἐξήκοντα ὀδοιπόροι, πενήκοντα δύο ἄνδρες, ἐπτὰ γυναῖκες, ἢ ἐν παιδιῶν τετραετές. Ἀμέσως ἐστείλαμεν μίαν ἐπιτροπὴν, συνισταμένην ἀπὸ τοὺς σεβασμιωτέρους συναδελφούς μας, νὰ ἐνταμώσωσι τοὺς νεοφρουμένους, καὶ νὰ γνωρισθῶσι ἢ φιλιωθῶσι μετ' αὐτῶν. Καταρχὰς μὲν ἐπροσπάθησαν νὰ τοὺς διαχωρίσωσιν, ὥστε νὰ μὴν ἐπάρωσι τοσοῦτοι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν· ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Ὅταν ἀπεφασίσθη νὰ τῆς συνοδεύσωμεν ὅλοι ἐντάμα, καὶ νὰ τοὺς παραδηγήσωμεν ἀπὸ ἀσυχνάστους δρομους, ἐωσοῦ νὰ εὔρωμεν τότον ἀριόδιον πρὸς θανάτωσιν ἢ τῶν ἐξήκοντα. Ἐκινήσαμεν λοιπὸν, μίαν πολυἀριθμὸς συνοδίαν, καὶ ἐπροβαίναμεν φιλικῶς, καθημέραν φαινόμενοι εἰς αὐτοὺς ἐπὶ μᾶλλον ἢ μᾶλλον ἀξιότιστοι. Τέλος, ἐλλησιάσαμεν εἰς δάσος τι ἐρημον, καὶ μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης κατοικίας. Τοῦτο ἐκλεξάν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦμένου οἱ διερευνηταί, τοὺς ὁποίους, κατὰ τὸ σῆμα, εἶχαμεν προπέμψειν. Τώρα ἦτον ἀνάγκη πᾶσα νὰ φθάσωμεν αὐτοῦ νύκτα· κατεπίσαμεν λοιπὸν τοὺς νέους μας φίλους νὰ κινήσωμεν ὀλίγον τι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐνῶ δὲ ὑπληγαίναμεν, ἐλάμαμεν τρόπον ὥστε δύο Θύγγοι νὰ σταθῶσι πλησίον εἰς καθένα ὀδοιπόρον, ἢ νὰ τοῦ ἔχωσι τὸν νῆν προσηλωμένον εἰς συνομιλίαν. Καθὼς ἐφθάσαμεν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἐδόθη τὸ σημεῖον εἰς διάφορα χωριστὰ μέρη, ἀρχίζον ἐκ τῶν ὀπισθεν, καὶ προβαῖνον εἰς τοὺς ἔμπροσθεν· ὅλοι δ' ἐπίασθησαν καὶ κατεπνίγησαν, ἐκτὸς τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τινος τῶν ἡμετέρων ἀρχηγῶν ἀνατραφέν, ἔγινε καλὸς καὶ ἀξιὸς Θύγγος.

Ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς πνίξεως τῶν πενήκοντα ἐννέα τούτων συνέβη ἀνθρωποκτονία τραγικώτερα· πεντακοσίους νεοσυλλέκτους στρατιώτας, στρατοπεδευμένους ὑπὸ τι φρούριον, ἐθανάτωσαν εἰς μίαν νύκτα χίλιοι περίπου Θύγγοι, διὰ τὸν ἀρπάξωσι θησαυρὸν τινὰ ἀπ' αὐτοὺς φυλαττόμενον. Το ἐσπέρως εἶχαν φθάσειν καὶ

κατασκηνώσιν πλησίον τῶν στρατιωτῶν. Τὸ πρῶτ' αὐτοὶ μὲν ἐλείπαν· πεντακόσια δὲ πνιγμένα σώματα ἐκοίτοντο ἐξηπλωμένα εἰς τὸ πεδίον! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ φρουρίου ἐστείλαν πανταχοῦ πρὸς ζήτησιν τῶν φονεῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπίασαν κανένα.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ.

Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 23.

Εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν ἀνέφερα ὡς τρίτην καὶ καταλληλοτέραν μέθοδον ἐνασχολήσεως τὴν ἀνάγνωσιν ὀφελίμων καὶ ψυχαγωγικῶν συγγραμμάτων. Τῶντι πᾶσα ἐπιστήμη, ἢ καὶ πᾶς κλάδος αὐτῆς, ἐμπορεῖ νὰ δώσῃ ἐνασχολήματα εἰς τὸν ἐπιμελέστερον κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονιωτέρας ζωῆς. Ἄνθρωπος σοφός, ὀμιλῶν περὶ τινος ὀρυκτοῦ, λέγει, ὅτι ἐμπορεῖ τις νὰ καταγίνεται διὰ παντὸς τοῦ βίου εἰς τὴν σπουδὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ γνωρίσῃ ὄλας αὐτοῦ τὰς ποιότητας.

Ἄλλ' ἐδῶ δὲν μέλλω νὰ πραγματευθῶ τὰς τετριμμένας ἐκεῖνας ὑποθέσεις, ὅτι δηλαδὴ αἱ γνώσεις ὀφελοῦν, ἢ ὅτι ἠδύνουν καὶ τελειοποιοῦν τὸ πνεῦμα· οὔτε νὰ δείξω τίνι τρόπῳ ἐμπορεῖ τις ἐυκολώτερον νὰ τὰς ἀποκτήσῃ, οὔτε νὰ συστήσω ἰδιαιτέρον τινὰ κλάδον αὐτῶν.—περὶ τούτων ὅλων ἔγραψαν πολυἀριθμοὶ ἄλλοι συγγραφεῖς—ἀλλὰ νὰ κοινοποιήσω θεωρίας τινὰς πλέον ἀσυνήθεις, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως πλέον διασκεδαστικὰς.

Ἐδειξα πρότερον, ὅτι τὰ ἀργὰ μέρη τῆς ζωῆς φαίνονται μακρὰ καὶ ὀχληρὰ· θελῶ δὲ τώρα προσπαθήσειν νὰ δείξω, ὅτι τὰ μέρη τῆς ζωῆς, ὅσα ἐνασχολοῦμεν εἰς σπουδὴν, ἀνάγνωσιν, καὶ μάθησιν, εἶναι μακρὰ μὲν, ἀλλ' ὀχι ὀχληρὰ· καὶ οὕτω νὰ παραστήσω μέθοδον τοῦ ἐπεκτείνειν τὴν ζωὴν, καὶ συγχρόνως τοῦ ὀφελεῖσθαι ἀπὸ πᾶν αὐτῆς μέρους.

Ἀναβάνομεν τὴν ιδέαν χρόνου ἢ διαρκείας; παρατηρεῖ ὁ Ἀσκήσιος, σκεπτόμενοι περὶ τῆς σειρᾶς τῶν ἐνοπιῶν, αἵτινες διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην μέσα εἰς τὸν νοῦν μας· διὰ τοῦτο, ὁπόταν κοιμώμεθα χωρὶς νὰ βλέπωμεν ὄνειρα, δὲν ἔχομεν αἴσθησιν χρόνου, καὶ διὰ τοῦτο, δὲν μᾶς φαίνεται διάστημα τι μετὰξὺ, ἀφοῦ παύσωμεν νὰ διαλογιζόμεθα, ἐωσοῦ ἀρχίσωμεν νὰ διαλογιζόμεθα πάλιν. Εἰς ταῦτα προσθέτει.—*Εἶμαι δὲ πεπεισμένος, ὅτι τὸ αὐτὸ τοῦτο ἤθελε συμβαίνειν καὶ εἰς ἓνα ἔξυπνον, ἂν ἠμποροῦσε νὰ φυλάττῃ μίαν μόνην ιδέαν μέσα εἰς τὸν νοῦν του χωρὶς ποικιλίαν καὶ χωρὶς ἄλλων διαδοχῆν· καὶ τῶντι βλέπομεν, ὅτι, ὅταν ἦναι τις προσηλωμένος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, θεωρῶν*

μόνον καὶ μόνον ἐν τι, χωρὶς νὰ στοχάζεται τὰς ιδέας, αἱ ὁποῖαι διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην μέσα εἰς τὸν νοῦν του, ὁ καιρὸς περὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαμβάνῃ.

Ὁ καιρὸς φαίνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον τόσον βραχύτερος, ὅσον εἶναι ὀλιγώτερα τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων διανοεῖται· τόσον δὲ μακρότερος, ὅσον στρέφει τοὺς διαλογισμούς αὐτοῦ περὶ πολλὰς ὑποθέσεις, ἢ ὅσον ταχύτερον καὶ σταθερότερον διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην αἱ ιδέαι του. Γάλλος τις συγγραφεὺς (Mallebranche) λέγει, ὅτι ἐνδέχεται ὄντα τινὰ νὰ στοχάζονται ἡμίσειαν ὥραν τόσον μακρὰν, ὅσον ἡμεῖς νομίζομεν τὰ χίλια ἔτη· ἢ νὰ θεωρῶσι τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ καλούμενον ἐν λεπτόν, ὡς μίαν ὥραν, μίαν ἐβδομάδα, ἓνα μῆνα, ἢ καὶ ὀλοκληρὸν αἰῶνα.

Τὴν ιδέαν ταύτην τοῦ Γάλλου συγγραφέως διασαφηνίζουσι ὀλίγον τι αἱ ἀνωτέρω παρασησεις τοῦ Ἀσκήσιου· διότι, ἐάν λαμβάνωμεν τὴν περὶ χρόνου ιδέαν, σκεπτόμενοι περὶ τῆς ἐντὸς τοῦ νοῦς μας διαδοχῆς ἐνοπιῶν, καὶ ἐάν ἡ διαδοχὴ αὐτὴ δύναται ἐπ' ἀπειρον νὰ βραδυνθῇ ἢ νὰ ταχυνθῇ, ἔπεται, ὅτι διάφορα ὄντα ἐμποροῦν νὰ ἔχωσι διαφόρους ιδέας περὶ τῶν αὐτῶν μερῶν τοῦ χρόνου, καθόσον αἱ ἐνοπιῶν τῶν, τὰς ὁποίας ὑποθέτομεν ἐξίσου διακεκριμένας εἰς ἕκαστον αὐτῶν, ἀκολουθοῦν ἢ μία τὴν ἄλλην μὲ περισσοτέραν ἢ ὀλιγώτεραν ταχύτητα.

Τὴν ιδέαν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος, φαίνεται ὅτι εἶχε καὶ ὁ Μωάμεθ, ἢ μᾶλλον ὁ περὶ αὐτοῦ συγγραφεὺς τὰ ἐπόμενα.—*Ἀέγεται, ὅτι μίαν πρῶταν ἐπῆρε τὸν Μωάμεθ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ, διὰ τὰ τὸν δεῖξῃ ὄλα τὰ εἰς τοὺς ἐπτὰ οὐρανοὺς, τὰ εἰς τὸν παράδεισον, ἢ τὰ εἰς τὸν ἄδην· ἀφοῦ δὲ τὰ ἐθεώρησεν ὄλα ὁ προφήτης, καὶ συνδιελέχθη μὲ τὸν Θεὸν ἐννεήκοντα χιλιάδας φορὰς, ἐφῆρθη πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν κλίνην του. Ὅλα ταῦτα, ἵστορεῖται, ἔγιναν εἰς τόσον μικρὸν χρόνον διάστημα, ὥστε ἐπιστρέψας ὁ Μωάμεθ εὔρηκε τὴν κλίνην αὐτοῦ ἀκόμη ζεστήν, καὶ ἐσήκωσε προχόνην τινὰ, ἢ ὁποῖα ἐρῆφθη κάτω τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸν ἀνήρπασεν ὁ ἄγγελος, πρὶν χυθῆ ὄλον τὸ νερόν.*

Ἀνέγνωσα καὶ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ἔχει συγγένειαν μὲ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Σουλτάνος τις Αἰγύπτου δὲν ἐπίστευε τὸ περὶ Μωάμεθ μνημονευθὲν εἰς τὸν προηγούμενον παράγραφον, μάλιστα δὲ καὶ τὸ ἐπεριγεῖλα ὡς πάντη ἀδύνατον καὶ ἀτοπον· ἐλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν μέγας τις νομοδιδάσκαλος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ θαυματουργεῖν, τὸν εἶπεν, ὅτι ἐυκόλως ἠδύνατο νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τῆς

ἀληθείας τοῦ συμβεβηκότος αὐτοῦ, ἂν ἔστεργε νὰ πράξῃ ὡς ἐμελλε νὰ τὸν εἴπῃ. Ὁ Σηλτάνος, συγκατανεύσας, ἐδιωρίσθη πρῶτον νὰ σταθῇ πλησίον εἰς εὐμεγέθη τινὰ πίδακον νεροῦ, ἔπειτα δὲ, περικυκλωμένος ὢν ἀπὸ τοὺς μεριστᾶνας αὐτοῦ, ἐπροστάχθη νὰ καταβυθίσῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀνασύρῃ ἔξω. Προθύμως ἐτίναξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ὕδωρ ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ πάραυτα εὐρέθη εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ τινὸς ἐπὶ τῆς παραλίας! Ἀμέσως ἤρχισεν ὁ ταλαίπωρος νὰ ἀφρίζῃ κατὰ τοῦ διδασκάλου διὰ τὸ ἀπιστον καὶ πανοῦργον τοῦτο μάγευμα· τέλος ὁμῶς, γνωρίζων ὅτι ὁ θυμὸς δὲν ὠφελοῦσε τίποτε, ἐβάλλθη εἰς τὸ νὰ διαλογίζεται πῶς νὰ κερδαίνῃ τὰ πρὸς ζωὴν εἰς τὴν ξένην καὶ ἀγνωστον ταύτην χώραν. Ἐπρόσδραμε λοιπὸν εἰς τινὰς ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἶδεν εἰς γειτονικὸν τι δάσος· καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν πλησιεστέρην πόλιν, ἐνυμφεύθη ἐκεῖ, μετὰ διαφόρους ἀνδραγαθίας, ὠραιότατην καὶ βαθύπλουτον γυναῖκα. Μετὰ ταύτην δὲ συνεκατοίκησε τόσον πολὺν χρόνον, ὥστε τοῦ ἐγεννήθησαν ἕξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὶ καὶ ἑπτὰ θυγατέρες. Καταντήσας εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν μετὰ ταῦτα, ἠραγκάσθη νὰ κάμῃ τὸν βασιτάζον διὰ νὰ πορίζεται τὰ ἀναγκαῖα. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐπὶ ἐπεριπάτει μόνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, τοῦ ἦλθαν εἰς τὸν νοῦν πολλὰ μελαγχολικὰ σκέψεις περὶ τῆς προτέρας καὶ παρούσης αὐτοῦ καταστάσεως, ἔ, εἰς εὐλάβειαν παρακινήθη, ἐξεδύθη μὲ σκοπὸν νὰ λουσθῇ, ὡς συνειθίζουσιν οἱ Μωαμεθανοὶ πρὶν εἰπωσὶ τὰς προσευχὰς των.

Ἐβυθίσθη λοιπὸν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ μόλις, ἀναβάς ἔξ αὐτῆς, ὑψωσε τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, καὶ εὐρέθη στεκόμενος πλησίον τοῦ πίδακον, τοὺς μεριστᾶνας τῆς αὐλῆς του ἔχων ὀλόγυρα, καὶ τὸν ἅγιον ἄνδρα εἰς τὸ πλευρόν του. Εὐθύς ἐπέπληξε τὸν νομοδιδάσκαλον, διότι εἶχε προδώσει αὐτὸν εἰς τόσον μακροχρόνιον ἀθλιότητα καὶ δουλείαν· ἀλλ' ἐξεπλάγη θαυμασίως, ἀκούσας ὅτι ἡ κατάστασις, περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλει, δὲν ἦτο παρὰ ὄνειρον ἔ, ἀπατη· ὅτι δὲν εἶχε μετασαλεύσει ἐκεῖθεν ὅπου τότε ἐστέκετο· ἔ, ὅτι εἶχε μόνον καταβυθίσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀμέσως τὴν ἐκβάλλει πάλιν.

Ὁ Μωαμεθανὸς διδάσκαλος ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην νὰ διδάξῃ τὸν Σουλτάνον, ὅτι εἰς τὸν Θεὸν τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ, ἔ, ὅτι Ἐκεῖνος, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου χίλια ἔτη δὲν εἶναι παρὰ ὡς μία ἡμέρα, δύναται, ἂν ἀγαπᾷ, νὰ κάμῃ μίαν ἡμέραν, ἢ καὶ ἐν λεπτὸν, νὰ φαίνεται εἰς ὁποιοῦνδήποτε τῶν πλασμάτων αὐτῶν ὡς χίλια ἔτη.

Ἀφίνων εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ παραβάλλῃ τοὺς ἀνατολικοὺς τούτους μύθους μετὰ τὰς ιδέας τῶν δύο μεγάλων ἐκείνων φιλοσόφων, τοὺς ὁποίους ἔφερα εἰς μαρτυρίαν, περιορίζομαι ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ παρακαλέσω αὐτὸν νὰ στοχασθῇ, πῶς δυνάμεθα νὰ ἐκτείνωμεν τὴν ζωὴν ἐπέκεινα τῶν φυσικῶν αὐτῆς ὁρίων, ἐπιμελῶς εἰς μάθησιν καταγινόμενοι.

Τοῦ σοφοῦ αἱ ὥραι μακρύνονται ἀπὸ τὰς ιδέας του, αἱ δὲ τοῦ μωροῦ ἀπὸ τὰ πάθη του. Τοῦ μὲν ὁ καιρὸς εἶναι πολὺς, διότι ἀγνοεῖ τί νὰ τὸν κάμῃ· τοῦ δὲ, ἐπειδὴ διακρίνει πᾶσαν στιγμὴν αὐτοῦ μὲ χρησίμους ἢ διασκεδαστικούς λογισμούς· ἢ, μ' ἄλλα λόγια, ἐπειδὴ ὁ μὲν εὐχεται πάντοτε νὰ φεύγῃ· ὁ δὲ πάντοτε τὸν ἀπολαύει.

Πόσον διαφόρως θεωρεῖ τὴν παρελθούσαν ζωὴν ὅστις ἐγῆρασε μανθάνων καὶ σοφισόμενος, ἀπὸ τὸν ὅστις ἐγῆρασε ἀμαθῆς ἔ, ἀνοηταῖνον! Οὗτος ὁμοιάζει κύριον ἀκάριον γῆς, ἢ ὁποία τὸν παριστάνει γυμνοὺς μόνον λόφους ἔ, πεδιάδας, ἀνωφελήτους καὶ ἀκαλλωπίστους· ἐκεῖνος βλέπει ὠραῖον καὶ εὐρύχωρον πεδίον, καταμερισμένον εἰς τερπνοὺς κήπους, εὐθαλεῖς λειμῶνας, καρποφόρους ἀγρούς, καὶ μόλις δύναται νὰ ῥίψῃ τὸ βλέμμα εἰς ἓν μέρος τῶν κτημάτων αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν καλύπτεται μετὰ ὠραῖόν τι φυτὸν ἢ ἄνθος.

Ὁ ΜΕΓΑΣ Ἀγγλος φιλόσοφος, Ἰσαὰκ Νεύτων, εἶχε διάθεσιν πραοτάτην. Μίαν ἡμέραν, ἐκβάς ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ, ἔτυχε ν' ἀφήσῃ μέσα σκυλίον τι, τὸνομα Ἀδάμαντα. Ὁ σταθερὸς, ἀπεριέργος δ' οὗτος ἀκόλουθος τῶν ἐρευνῶν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ὑπῆγεν εἰς τὴν μέσην τῶν χαρτίων, καὶ ἔρριψε κάτω ἀναμμένον τινὰ λύχνον, ὅστις ἔκαυσε τοὺς σχεδὸν τελειωμένους κόπους χρόνων τινῶν. Ὁ αὐθέντης του, ἐπιστρέψας, ἐθεώρησε μετὰ ἄκραν λύπην τὸ γενόμενον. Ἀλλὰ, μετὰ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν, μόνον ἐφώνησεν, ὦ, Ἀδάμας! Ἀδάμας! ὀλίγον γνωρίζεις πόσον μεγάλην ζημίαν ἔκαμες!

ΚΑΤΑ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1837 ἐγεννήθησαν εἰς Ἀθήνας 54 βρέφη, 32 ἀρσενικά, καὶ 22 θηλυκά. Ἀπέθαναν δὲ 53 ἄνθρωποι, ἄρρενες 20, γυναῖκες 33. Ἐκ τῶν ἀποβιωσάντων, 31 ἦσαν κάτω τῶν δύο ἐτῶν· 6 ἀπὸ 2 ἕως 12 ἐτῶν, 8 ἀπὸ 12 ἕως 30 ἐτῶν, καὶ 8 ἀπὸ 30 ἕως 70 ἐτῶν.

Το φῶς τῶν δικαίων ἐκλάμπει· ὁ δὲ λύχνος τῶν ἀσεβῶν οὐ βέννυται.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΤ ΣΥΜΒΟΤΑΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΝ.

Ἐνθυμῶ, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι χρήματα. Ὅποιος, δυνάμενος νὰ κερδαίνῃ δέκα δραχμὰς τὴν ἡμέραν, περιέρχεται ἢ κάθηται ἀργὸς τὸ ἡμῖνον αὐτῆς, καὶ ἂν δὲν ἐξοδεύῃ παρὰ μίαν δραχμὴν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀργίας ἢ διασκεδάσεως, χάνει, μ' ἄλλο τῆτο, ἕξ δραχμὰς· διότι, ἐκτὸς τῆς μῆας τὴν ὁποῖαν ἐξώδευσε, πρέπει νὰ βάλωμεν εἰς τὸν λογαριασμὸν καὶ τὰς πέντε, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ κερδήσῃ.

Ἐνθυμῶ, ὅτι ἡ ὑπόληψις εἶναι χρήματα. Ἐάν ὁ δανειστὴς ἀφήσῃ τὰ χρήματά του εἰς χεῖράς μὲ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας, μὲ χαρίζει τὸν τόκον των· δηλαδή, μὲ χαρίζει ὅσα ἐμπορῶ νὰ κερδήσω ἀπ' αὐτὰ, ἐνὸς ἢ τῶν κρατῶν. Πολλὰ τοιαῦτα χαρίσματα γίνονται εἰς καθένα, τὸν ὁποῖον ὑπολήπεται ὁ κόσμος διὰ τὴν πίστιν ἔ, τάξιν αὐτοῦ. Ἄν δὲ καὶ μικρὰ, συναριθμοῦνται ὁμῶς τελευταῖον εἰς ἰκανὰς ποσότητας.

Ἐνθυμῶ, ὅτι τὰ χρήματα ἔχουν τὸ ἰδίωμα νὰ γεννῶσιν. Αἱ πέντε δραχμαί, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μεταπράτη, γίνονται ἕξ· αἱ ἕξ, ἑπτὰ ἡμῖνον· αἱ ἑπτὰ ἡμῖνον, ἑννέα· ἔ, οὕτω καθεξῆς, ἕως οὗ τὸ ἐν πεντάδραχμον νὰ αὐξηθῇ εἰς πέντε, καὶ τὰ πέντε εἰς εἴκοσι. Ὅσον πλεότερα ἔχεις, τόσον πλεότερα σοῦ γεννῶσιν, ὥστε πληθύνονται ταχέως καὶ ἀνεπαίσθητως. Ὅποιος φονεῖ κλωσοῦσαν ὄρνιθα, φονεῖ συγχρόνως καὶ τὰ ὄρνιθια, ὅσα ἐμελλε νὰ ἐκκολάψῃ. Ὅποιος φονεῖ ἐν πεντάδραχμον, φονεῖ ἔ, ὅσα αὐτὸ ἠδύνατο νὰ παράξῃ, — ναι, εἰκοστὰς πεντάδραχμων.

Ἐνθυμῶ, ὅτι εἴκοσι λεπτὰ τὴν ἡμέραν κάμνουν δώδεκα δίστηλα εἰς ἓν ἔτος. Διὰ τὴν μικρὰν ταύτην ποσότητα (ἣτις ἀνεπαίσθητως ἐμπορεῖ νὰ χάνεται καθ' ἡμέραν εἴτε δι' ἀμελείας, εἴτε διὰ πραγματικῆς δαπάνης) δύναται ἄνθρωπος εὐπόλητος, χωρὶς ἄλλον ἐγγυητὴν παρὰ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ νὰ μεταχειρίζεται ἑκατὸν δίστηλα. Τοσοῦτον δὲ κεφάλαιον, εἰς τὰς χεῖρας ἀξίου καὶ φιλοπόνου πραγματευτοῦ, ἀφίνει ἀρκετὸν κέρδος.

Ἐνθυμῶ, ὅτι ὁ καλοπληρωτὴς ἔχει ὡς ἰδικὰ του τὰ ξένα πηγύα. Ὅποιος πληρῶνει τὰ χρέη του τακτικὰ ἔ, σωστά εἰς τὴν διορίαν, εὐρίσκει τοὺς φίλους τῆς πάντα προθύμους νὰ τὸν δανείζωσι· τοῦτο δὲ χρησιμεύει κάποτε μεγάλως. Ὑστερον ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ λιτότητα, οὐδὲν συμβάλλει πλεότερον εἰς ὑψοῦσιν ἐνὸς νέου, παρὰ ἡ δικαιοσύνη

ἔ, ἡ ἀκρίβεια εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις· Ὅθεν ποτὲ μὴ κρατῆς δάνειον μίαν ὥραν ἐπέκεινα τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὑποσχέθη νὰ τὸ επιστρέψῃ· μήπως ἢ παραβάσις τῆς ὑποσχέσεως κλείσῃ διὰ πάντα τῶν φίλων σου τὰ πονγγία.

Οὔτε εἰς τὰς πλέον μικρὰς πράξεις, αἰτινες ἐγγίζουσιν τὴν ὑπόληψιν σου, δὲν πρέπει νὰ ἦσαι ἀδιάφορος. Ὅταν σὲ βλέπῃ ὁ δανειστὴς, πρῶτ' νὰ ἀνοίγῃς, καὶ ἀργὰ νὰ κλείσῃς, τὸ ἐργαστήριόν σου, ὁ νοῦς του ἡσυχάζει, καὶ σὲ ἀφίνει τὰ χρήματά τε ἀκόμη πέντε ἢ ἕξ μῆνας. Ἀλλ' ὅταν σὲ βλέπῃ ἐνδεδυμένον παραπολύ κομψῶς, ὅταν σὲ παρατηρῇ συχνὰ εἰς τὸ καπηλεῖον ἢ εἰς τὸ σφαιριστήριον, στέλλει γρήγορα καὶ ζητεῖ πληρωμὴν.

Πρόσεχε μὴ νομίσης ἰδικὰ σου ὅλα ὅσα κρατεῖς, ἔ, παρακινήθης νὰ ἐξοδεύῃς ὑπὲρ δύναμιν. Πολλοὶ, ξένα κεφάλαια ἔχοντες ἀνά χεῖρας, πίπτουν εἰς τὸ λάθος τῆτο. Ἐσὺ δὲ, διὰ νὰ προφυλαχθῆς, βάσταξε, διὰ καιρὸν τινὰ, λεπτομερῆ λογαριασμὸν ἐξόδων καὶ ἐσόδων· θέλεις δὲ γνωρίσειν πόσον θαυμασίως τὰ μικρὰ οὐτιδανὰ ἐξοδα γίνονται μεγάλα ποσότητες, καὶ θέλεις διακρίνειν ποῖα ἐξ αὐτῶν ἐμπορεῖς νὰ ἀποφεύγῃς εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς βραχυλογίαν, εὐκόλα ἐμπορεῖς νὰ πλουτήσῃς, ἐάν θέλῃς. Ὁ πλοῦτος κρέμεται κυρίως ἀπὸ δύο λέξεις, ἐπιμέλειαν ἔ, λιτότητα· δηλαδή, μὴν ἀσωτεῦς μήτε καιρὸν, μήτε χρήματα, ἀλλὰ μεταχειρίζου καὶ τὰ δύο ὅσον ἐμπορεῖς καλά. Χωρὶς ἐπιμέλειαν καὶ λιτότητα δὲν κατορθώνεις τίποτε· μετὰ τὰς, ὅλα. Ὅποιος τιμῶς κερτῖποτε· μετὰ τὰς, ὅλα. Ὅποιος τιμῶς κερτῖ δαίνει ὅσα ἐμπορεῖ, καὶ φυλάττει ὅσα κερδαίνει, τῶν ἀναγκαιῶν του ἐξαιρουμένων, ἀναμφιβόλως θέλει πλουτήσῃν· ἂν ὁ Θεὸς, ὅστις διοικεῖ τὸν κόσμον, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ὅλοι πρέπει νὰ διευθύνωσι τὰς προσευχὰς των, διὰ νὰ εὐλογῇ τὰς τιμίας αὐτῶν ἐπιχειρήσεις, δὲν ἀποφασίση ἄλλῶς εἰς τὴν σοφίαν του πρόνοιαν.

ΓΕΡΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΔΡΟΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

ἘΝ ἀπὸ τὰ οὐσιώδη καὶ ἀναγκαῖα μέσα, τὰ ὁποῖα συντείνουν εἰς τὸν πολιτισμὸν διὰ τῆς συγκοινωνίας, καὶ εἰς τὴν εὐπορίαν τῶν πολιτῶν, εἶναι καὶ οἱ ἀμαξιτοὶ καὶ σιδηροὶ δρόμοι. Αἱ αὐτῶν εὐκολύνονται τὰ συναλλάγματα· δι' αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι μεταβαίνουν εὐκόλως ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ μεταφέρουν τὰ προϊόντα τῶν γαιῶν καὶ τῆς βιομηχανίας των μετὰ ὀλίγα ἐξοδα καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν· εἰς ἓνα λόγον, οἱ

άμαξιτοι και σιδηροί δρόμοι γίνονται διά του πολιτισμοῦ, και ὁ πολιτισμός αὐξάνει δι' αὐτῶν.

Τὰ ὄριά μας δὲν συγχωροῦν νὰ διαπραγματευθῶμεν κατ' ἔκτασιν τὰς γενικὰς ὠφελείας, αἰτινες προέρχονται ἀπὸ τὴν κατασκευὴν ἄμαξιτῶν και σιδηρῶν δρόμων. Θέλομεν λοιπὸν περιορισθῆν εἰς τινὰ πράγματα ἐπιτόπια, ψηλαφητὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται πόσον μᾶς εἶναι ἀναγκαῖοι τοῦλάχιστον οἱ ἄμαξιτοι δρόμοι.

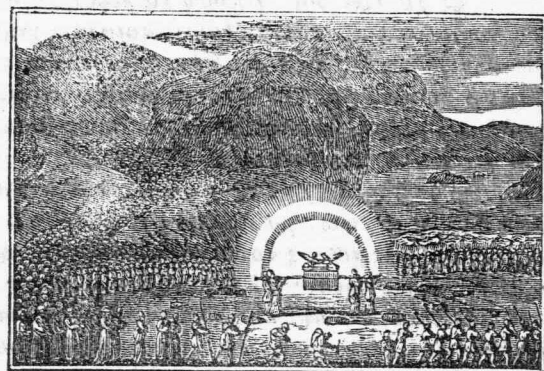
Εἰς τὴν Ναυπλίαν ἔξω εἰς τὸ Ἄργος, ὁ σίτος τῆς Πελοποννήσου πωλεῖται 18 ἕως 20 λεπτὰ ἢ ὀκτὰ, ἐνῶ εἰς τὴν Τρίπολιν και εἰς τὰ περίξ αὐτῆς χωρία μόλις πωλεῖται πρὸς λεπτὰ 13 ἕως 14.

Ὁ σῖνος ὡσαύτως εἰς τὴν Ναυπλίαν και τὸ Ἄργος πωλεῖται πρὸς 32 ἕως 40 λεπτὰ ἢ ὀκτὰ, εἰς τὴν Τρίπολιν δὲ πρὸς 12 ἕως 14· παρομοίως και ὅλα τὰ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀγοράζονται τὰ καλά σανίδια τῆς Βενετίας πρὸς 2 δραχμάς τὸ ἐν, και εἰς τὴν Τρίπολιν πωλοῦνται 2½ ἕως 3. Καὶ διατὶ τάχα ἡ τόση διαφορά τῶν τιμῶν εἰς τὰς ἀγορὰς μεταξὺ δύο πόλεων, αἰτινες δὲν ἀπέχουν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην περιπλέον τῶν ὀκτῶ ὥρων; Αἰοτι οἱ μεταξὺ τούτων δρόμοι εἶναι ἄθλιοι, και ἐπομένως εἰς τὴν μεταφορὰν ἀπαιτοῦνται πολλὰ ἐξοδα· συμβαίνουν δὲ και κίνδυνοι, ὥστε, ὁπότε οἱ δρόμοι ἤθελαν διορθωθῆν, και γένειν ἄμαξιτοι, τότε και ἀφθονίαν πραγμάτων ἤθελαιμεν ἔχειν εἰς τὰς παραλίους πόλεις μας, ἔξω οἱ κάτοικοι τῶν μεσογείων μερῶν ἤθελαν μεταφέρειν εὐκόλως τὰ προϊόντα των, ἔξω ἤθελαν τὰ πωλεῖν εἰς καλὴν τιμὴν, καθὼς και ἤθελαν πάλιν ἀγοράζειν ἄλλα πράγματα ἀπὸ τὰς παραλίους πόλεις, ἤθελαν τὰ μεταφέρειν εὐκόλως εἰς τὰς μεσογείους, και οἱ εἰς τὰ μεσόγεια ἀγοραστοὶ ἤθελαν τὰ ἀγοράζειν μὲ πολλὰ μικρὰν τιμὴν ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ἀγοράζουσι σήμερον.

Ἄλλο.—Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν εἰς διάφορα μέρη σίτον κάλλιστον, και εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὁ σίτος πωλεῖται εἰς πολὺ κατωτέραν τιμὴν παρ' ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἀγοράζομεν εἰς τὰς διαφόρους παραλίους πόλεις σίτον πολὺ κατωτέρας ποιότητος· ὅθεν, ἐξ αἰτίας τῶν δυσβάτων δρόμων, καταντῶμεν νὰ προμηθευθῶμεθα εὐθιγότερα τὸν σίτον τῆς Ῥωσσίας παρὰ τὸν ἰδικόν μας. Διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὸν Ῥωσικὸν σίτον ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν ἕως εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ ἀπὸ τόπον, ὅστις ἀπέχει ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας 700 περίπου μίλια, ἐξοδεύομεν ὀλιγότερα, παρ' ὅσα ἤθελαιμεν ἐξοδεῦσαι, διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὴν αὐτὴν ποσότητα σίτου εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰς Θήβας, ἢ γινὸν ἀπὸ μίαν πόλιν, ἣτις

ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας περίπου ἐννέα ὥρας. Ἄλλ' ἐὰν οἱ μεταξὺ τῶν Ἀθηνῶν και Θηβῶν δρόμοι ἦσαν ἄμαξιτοι, ἡμεῖς τὸν σίτον τῶν Θηβῶν, καθὼς και τὰ ἄλλα προϊόντα ὄλων τῶν μεσογείων ἐπαρχιῶν μας, ἤθελαιμεν τὰ ἀγοράζειν πολὺ εὐθιγότερα, και οἱ Θηβαῖοι ἤθελαν τὰ πωλεῖν ἀκριβότερα· ὥστε οὔτε ἐμπορίον δύναται χωρὶς ἄμαξιτοὺς δρόμους νὰ ἀκμάσῃ, οὔτε ἀφθονίαν προϊόντων θέλομεν ἔχειν ποτὲ εἰς τὰς παραλίους πόλεις, οὔτε οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου μας ἐμποροῦν νὰ εὐπορήσωσιν, ἀλλ' οὔτε ὁ πολιτισμός νὰ διαδοθῆ εἰς τὰ διάφορα τῆς ἐπικρατείας μας μέρη.—ΑΘΗΝΑ.

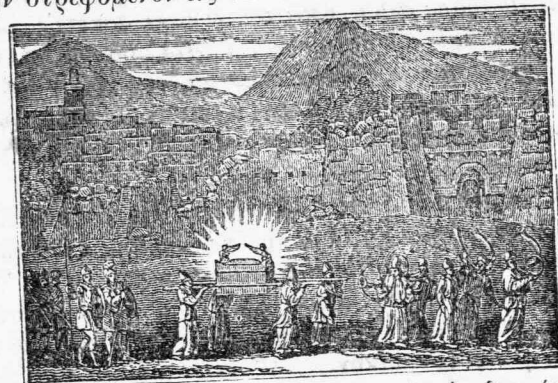
ΔΙΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΝΟΥ, ΚΑΙ ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΩ.

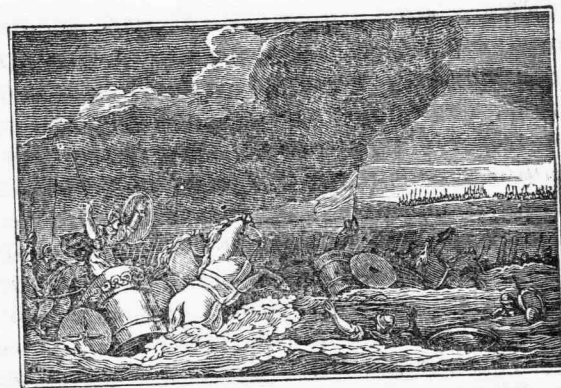
Ἄφοι τεσσαράκοντα ἔτη περιεπλανήθησαν εἰς τὴν ἔρημον οἱ Ἰσραηλίται, ἔφθασαν, τέλος, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰορδάνου. Γνωρίζουσι, ὅτι πέραν αὐτοῦ γιγαντιαῖοι ἔξω πολυάριθμοι ἐχθροὶ τοὺς ἀναμένουσι· βλέπουσι, ὅτι ὁ ποταμὸς ῥέει ὀρηκτικὸς, πλημμυρῶν τὰς ὄχθας του· γέφυραι δὲν ὑπάρχουσι, σχεδίας δὲν ἔχουσι, νὰ τὸν διαβῶσι· μ' ὄλον τοῦτο, προστάζονται νὰ κινήσωσι, και ὑπακούουσι. Ὁ στρατὸς τοῦ Ἰσραὴλ, και ὄλον τὸ ἐπίλοιπον ἔθνος, μυριάδες ἀνδρῶν, γυναικῶν, και τέκνων, προβαίνουσι νὰ περάσωσι τὰ ὀρηκτικὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου. Ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, φερομένη ἀπὸ ἀόπλους ἱερεῖς, προηγείται δισχιλίους πήχεις. Ἐπὼς ἔχουσι νὰ τὸν διαβῶσιν; ἤθελέ τις εἰπεῖν, ἐὰν ἦτο θεατὴς τῆς τολμηρᾶς ταύτης ἐπιχειρήσεως; ἢ κιβωτὸς προηγουμένη και ἀπροσπάτετος, οἱ πολεμισταὶ ἀκολουθοῦντες!—πῶς ἐμπορεῖ νὰ τοὺς ὑπερασπιθῆ ἢ κιβωτὸς ἐναντίον εἰς τῶν ἐχθρῶν των τὰ βέλη; Καὶ τώρα οἱ βασιτάζοντες αὐτὴν ἱερεῖς πλησιάζουσι εἰς τὸν ποταμὸν, και βρέχουσι τοὺς πόδας εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὕδατος· ἀντὶ νὰ τοὺς ἴδῃ καταβυθισμένους, βλέπει τὸν Ἰορδάνην νὰ χωρίζεται· τὰ μὲν ἐπάνωθεν ἐρχόμενα ὕδατα ὑψοῦνται εἰς σωρὸν μέγαν· τὰ δὲ πρὸς

τὴν θάλασσαν καταβαίνοντα, ἐκλείπουσι· οἱ ἱερεῖς μετὰ τῆς κιβωτοῦ στέκουσι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔρημου Ἰορδάνου.—ὁ λαὸς διαβαίνει· ἤδη ἐπέρασαν ὄλοι, ἔξω οἱ ἱερεῖς προστάζονται νὰ ἀναβῶσιν ἐκ τοῦ ποταμοῦ· μόλις δὲ πατοῦσι εἰς τὴν ξηρὰν, και τὰ ὕδατα ὀρουσι εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, και πλημμυροῦσι πάλιν τὰς ὄχθας, καθὼς πρότερον.—Πόσον ἄπλᾶ τὰ μέσα, και πόσον ὑψηλὰ τὰ ἀποτελέσματα!

Ὅχι ὀλιγότερον ἀξιοθαύμαστον εἶναι τὸ διήγημα περὶ τῆς πτώσεως τῆς Ἰεριχῶ. Οἱ Ἰσραηλίται περιέρχονται τὴν πόλιν ἑπτὰ ἡμέρας. Οἱ μάχιμοι ἄνδρες προηγούνται, οἱ ἱερεῖς μὲ τὰς σάλπιγγας ἐρχονται κατόπιν αὐτῶν σαλπίζοντες, ἢ κιβωτὸς ἀκολουθεῖ, και μετὰ τὴν κιβωτὸν ὁ ἐπίλοιπος λαὸς· βαθεῖα σιωπὴ κυριεῖται ὄλον τὸ στρατεύμα· δὲν ἀκούεται παρὰ ἢ φωνὴ τῶν σαλπίγγων. Ἐνῶ περιήρχετο τὴν πόλιν ἢ σεμνὴ αὐτὴ πομπή, τί πρέπει νὰ ἐστοχάζοντο οἱ κάτοικοι! ἴσως τὴν ἐθεώρουσι μὲ γέλωτα,—μολονότι πιθανὸν νὰ αἰσθάνοντο διαφόρους, ἔχοντες ἀκόμη πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Ἰορδάνην στρεφόμενον εἰς τὰ ὀπίσω ἐνώπιον τῆς κιβω-

τοῦ. Τὴν πρώτην ἡμέραν, ὡς και τὴν δευτέραν και τρίτην ἕως τὴν ἕκτην, περιήλθαν μίαν μόνην φορὰν τὴν ἑβδόμην πρέπει νὰ ἦτο μεγάλη ἢ ἀπορία τῶν πολιορκουμένων, ὅτε τοὺς ἴδαν νὰ τοὺς περικυκλῶσιν ἑξάκις ἔξω ἑπτάκις. Ὅλοι στέκουσι τώρα· οἱ πολῖται εἰς τὰ τείχη χάσκουσι μὲ θαυμασμόν και ἐκπληξιν· ὅτε, αἰφνιδίως, αἱ σάλπιγγες ἤχοῦσι, ὁ λαὸς ἀλαλάζει, και τὰ ὑπερήφανα τείχη πίπτουσι!—Ποῦ νὰ εὔρη τις ἀπλουστέρην ἢ μεγαλοπρεπεστέρην ἱστορίαν; Τῶντι ὀλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ὕψος. Ἐθνος καταδουλωμένον, ἄοπλον, και καταδυναστευμένον, ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν του ἀβλαβές, ἀφοῦ ἠρήμωσε τὴν γῆν κατὰ παντοίους τρόπους, και ἔφερε θάνατον και εἰς αὐτὰς τῶν ἐχθρῶν του τὰς οἰκίας. Διαβαίνει τὴν ἔρημον, ὀδηγούμενον ἀπὸ νεφέλην και στήλην πυρός. Φθάνει εἰς τὰ παράλια· ἢ θάλασσα τοὺς βλέπει και φέγγει· τὰ ὕδατα

ἐπαναστρέφοντα καλύπτει τὰς μανιώδεις Αἰγυπτίους. Τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡς χοῖοι, και οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων. Σκότος, γνόφος, θύελλα, ἐκάλυψαν τὸ ὄρος Σινὰ· τὸ ὄρος ἐκαίετο ἐν πυρὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πέτρα ἀναβροῖει λίμνας ὕδατων, και ἡ ἀκρότομος πηγὰς ὕδατων· τρέφονται μὲ μάννα ἐξ οὐρανοῦ· τὰ ἱμάτια των δὲν ἐπαιαῖωθησαν, και τὰ ὑποδήματά των δὲν κατετριβήσαν· ἠϋξήθησαν ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἀκαρπὸν ἐρημίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ἘΠΙΣΤΟΛὴ ΙΑ΄.

Συνέχεια και τέλος περὶ πειθαρχίας.

Αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμα εἰς τὴν προλαβοῦσαν ἐπιστολήν, δὲν ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν διορθωσιν τῶν βαρῶν πλημμελιῶν, ἀλλ' ἐφαρμόζονται ἐπίσης και εἰς τὰ ἐλαφρότερα σφάλματα. Γενικῶς, διὰ ὅτι και ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος νὰ διορθώσῃ, καλῆτερον εἶναι νὰ μεταχειρίζεται μέσα γενικὰ παρὰ ἰδιαιτέρα και προσωπικά. Ἐς ὑποθέσωμεν, ὅτι ζητεῖ τι ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἐνὸς μαθητοῦ, και κατὰ περίστασιν εὐρίσκει τὰ περιεχόμενα τοῦ γραφείου, βιβλία, χαρτῖα, κονδύλια, κτλ., ὅλα εἰς ἀταξίαν και σύγχυσιν. Τί κάμνει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν; Ὁ ἀστόχαστος και ὀργίλος διδάσκαλος πιθανὸν ὅτι ἐλέγχει αὐστηρῶς τὸν μαθητὴν, πασχίζει νὰ τὸν καταισχύνῃ, δεικνύων τὸ γραφεῖον εἰς τὰ παιδιά, τὰ ὁποία κάθονται πλησίον, και λέγων λόγους καταφρονητικούς, ἔξω ἴσως ἀπειλεῖ νὰ τὸν παιδεύσῃ, ἂν ἤθελεν εὐρεῖν πάλιν τὸ γραφεῖον του εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Καὶ ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ μαθητὴς καταισχύνεται, και μὲ δυσαρέσκειαν βάλλει τὸ γραφεῖόν του εἰς τάξιν, ὥστε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ διδασκάλου. Οἱ συμμαθηταὶ του γέλοῦσι, ἀλλὰ μὲ γέλωτα ἀμφίβολον, διὰ τὸν φόβον μήπως ὁ ὀργίλος διδάσκαλος ἔλθῃ νὰ ἐξετάσῃ και τὰ ἰδικὰ των γραφεῖα.

Ἐξ ἐναντίας, ὁ φρόνιμος καὶ εὐμενὴς διδάσκαλος δὲν παρατηρεῖ πρὸς ὦραν τὴν ἀταξίαν, τὴν ὁποίαν ἔτυχε νὰ ἴδῃ, ἀλλὰ στοχαζέται καθ' ἑαυτὸν, Τάχα μόνος αὐτὸς ὁ μαθητὴς ἔχει τὸ γραφεῖον τοῦ εἰς ἀταξίαν; Ἐπειτα λαμβάνει κάμμιαν εὐκαιρίαν νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν μαθητὰς, τί ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ τάξις εἰς τὰ γραφεῖα, πῶς πρέπει νὰ βάλλονται τὰ ὅμοια πράγματα ὁμοῦ, βιβλία εἰς ἓν μέρος, χαρτῖα εἰς ἄλλο, κονδύλια εἰς ἄλλο, καὶ καθεξῆς, καὶ ὅλα μὲ τρόπον, ὥστε νὰ πιάσεται καθὲν, ὅποταν χρειάζεται, χωρὶς νὰ πειραχθῶσι τὰ ἄλλα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλοι θέλουν φιλοτιμηθῆν, ποῖος νὰ φυλάττῃ τὸ γραφεῖον τοῦ εἰς καλλίτερον τάξιν εἰς τὸ ἔξῃ. Παρατηροῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ διδάσκαλος οὗτος κατορθώνει δεκαπλάσια, ἴσως ἔκατονταπλάσια, τῶν ὅσα κατορθώνει ὁ πρῶτος, καὶ μὲ αἰσθήματα ἀπείρως καλλίτερα καὶ εὐαρεστότερα τὸσον ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν.

Β'. Πασχίζετε νὰ κερδαίνετε πάντοτε τὴν πλειοψηφίαν τῶν μαθητῶν σας. Τινὲς διδάσκαλοι, διότι ἔχουν τὴν ἐξουσίαν, καταφρονοῦν τὴν γνώμην τῶν μαθητῶν· ἀλλ' ὄχι φρονίμως. Διότι μὲ τὴν καλὴν γνώμην τῶν μαθητῶν δύναται συχνὰ ὁ διδάσκαλος νὰ κατορθώσῃ πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀλλέως ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῆ βίαν, καὶ μάλιστα πράγματα ἐπίστευτα, τὰ ὁποῖα ἡ βία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ. Παράδειγμα τούτου ἔχομεν εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἀνέφερα εἰς τὴν δεκάτην ἐπιστολήν. Εἶναι πασιδῆλον, ὅτι ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος διδάσκαλος δὲν ἠμποροῦσε ποτὲ διὰ τῆς βίας νὰ φέρῃ τοὺς μαθητὰς του, ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα των, ἢ νὰ προσπαθῆσιν νὰ τὸ διορθώσωσι.—Μὴν ἐλπίζετε μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας σας νὰ κερδήσετε τὴν συνέργειαν ὅλων χωρὶς ἐξαιρέσεων· θέλουν εἶσθαι σχεδὸν πάντοτε τινὲς, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν ἀντενέργειαν. Ὅταν ὅμως μὲ μέσα εὐμενῆ καὶ εἰλικρινῆ κερδήσετε τὴν πλειοψηφίαν, ἐκεῖνοι ἢ θέλουν ἀναγκασθῆν ἀπὸ ἐντροπὴν νὰ συνεργῶσιν, ἢ τοῦλάχιστον θέλουν μείναι τὸσον ὀλίγοι, ὥστε νὰ μὴ βλάπτωσιν οὐσιωδῶς τὰ γενικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα λαμβάνετε πρὸς ὄφελος τοῦ σχολείου.

Γ'. Τρίτη καὶ τελευταία γενικὴ ὁδηγία, τὴν ὁποίαν προβάλλω περὶ πειθαρχίας, εἶναι, Μεταχειρίζεσθε τὰς παραβάτας μᾶλλον μὲ ἰδιαίτερα, παρὰ μὲ δημοσία μέτρα. Αναμφιβόλως θέλουν εἶσθαι τινὲς, οἱ ὁποῖοι, μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ διδασκάλου, δὲν θέλουν ὑποκλίνεσθαι εἰς τὴν γενικὴν ἐπιρροὴν τοῦ σχολείου, ἀλλὰ θέλουν ἀπαιτεῖν προσωπικὰ μέτρα. Ταῦτα, λέγω, ἄς

λαμβάνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰδιαίτερος, ἔστι δὲ δημοσίως. Ἴσως ἀντιβαίνω, ὡς πρὸς τούτο, εἰς τὴν θεωρίαν καὶ πράξιν τῶν περισσοτέρων· μ' ὅλον τούτο, εἶμαι πληροφορημένος ὅτι, ἐὰν ἤθελαν δοκιμάσειν πιστῶς τὴν μεθόδον ταύτην, ἤθελαν εὐχαριστηθῆν εἰς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς. Μία ἀταξία ὁποιαδήποτε γίνεται εἰς τὸ σχολεῖον· ὁ διδάσκαλος ἔλαβεν, ἄς ὑποθέσωμεν, τὰ γενικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζε κατάλληλα πρὸς διορθώσιν αὐτῆς. Οἱ περισσότεροι πείθονται. Εἰς ὅμως ἐξακολουθεῖ πεισματωδῶς. Πῶς νὰ διορθώσῃ αὐτόν; Νὰ τὸν φωνάξῃ καὶ νὰ τὸν δειρῇ καλὰ ἐμπρὸς εἰς τὸ σχολεῖον; ἴσως μὲ τὸ μέσον τούτο ἐπιτύχῃ νὰ τὸν φοβίσῃ· ἀλλ' ἴσως, ἐξ ἐναντίας, ὁ μαθητὴς ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κάθισμά του, γεμάτος μόνον ἀπὸ ὀργῆν καὶ ἀπὸ νῆα καὶ ἀσφαλέστερα σχέδια κακίας. Πόσον ἀπείρως καλλίτερον ἤθελεν εἶσθαι νὰ πασχίσῃ ὁ διδάσκαλος νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ μαθητοῦ ἐκεῖνου εἰς τὰ μαθήματά τε, νὰ κερδήσῃ μὲ μέτρα προσωπικὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του, καὶ ἔπειτα νὰ τοῦ παραστήσῃ ἰδιαίτερος καὶ φιλικῶς τὸ σφάλμα του! Ἡ μέθοδος αὕτη ἀπαιτεῖ τῶν ἀρετῶν ἐπιμονὴν καὶ ἀρησάντιαν. Ἄλλ' ὅσον διὰ τὰ ἀποτελέσματα, ἀφίνω καθένα νὰ κρίνῃ ποῖα ἀπὸ τὰς δύο μεθόδους ὑπόσχεται καλλίτερον ἔκβασιν.—**Φ. Α. Ε.**

ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΓΥΝΗ.—Ὁ ἀνὴρ εἶναι δυνατός· ἡ γυνὴ ὠραία. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τόλμην ἔπειθῃσιν ἢ γυνὴ δειλίαν καὶ μετριοφροσύνην. Ὁ ἀνὴρ εἶναι μέγας, ὅποταν ἐνεργῆ· ἡ γυνὴ, ὅποταν πάσχη. Ὁ ἀνὴρ λάμπει εἰς τὴν ἀγοράν· ἡ γυνὴ εἰς τὸν οἶκον. Ὁ ἀνὴρ ὀμιλεῖ διὰ τὰ πληροφορητῆ· ἡ γυνὴ διὰ τὰ πείθῃ καὶ ἠδύνη. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τραχεῖαν καρδίαν· ἡ γυνὴ μαλακὴν καὶ τρυφεράν. Ὁ ἀνὴρ ἐμποδίζει τὴν ἀθλιότητα· ἡ γυνὴ τὴν ἀνακουφίζει. Ὁ ἀνὴρ ἔχει ἐπιστήμην· ἡ γυνὴ φιλοκαλίαν. Ὁ ἀνὴρ ἔχει κρίσιν· ἡ γυνὴ εὐαισθησίαν. Ὁ ἀνὴρ θέλει δικαιοσύνην· ἡ γυνὴ ἔλεος.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΕΚΝΩΝ.—Τὸ κυριώτερον μέρος τῆς ἀνατροφῆς του λαμβάνει ἕκαστος τέκνον ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παρατήρησιν τῶν πράξεων, τῶν λόγων, τῆς φωνῆς, καὶ τῶν βλεμμάτων, ἐκεῖνων μὲ τοὺς ὁποίους συναναστρέφεται.

Αἱ ἀρχαί μας εἶναι τὰ ἐλατήρια τῶν πράξεών μας· αἱ δὲ πράξεις μας τὰ ἐλατήρια τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν καὶ κακοδαιμονίας. Ἀδύνατον λοιπὸν νὰ προσέχωμεν παραπολὺ εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἀρχῶν μας.

Η ΠΟΛΙΣ ΛΑΥΡΕΤΟΝ.

Τίς δὲν ἤκουσε—λέγει ὁ Κοραῆς—τὴν μετακομισθεῖσαν δι' ἀγγέλων ἀπὸ τῆν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν πόλιν Λαυρέτον κατοικίαν τῆς Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ὁ Παπικὸς λαὸς καὶ πιστεύει, καὶ μὲ τὰ δῶρά του πλουτίζει;

ΤΟ ΛΑΥΡΕΤΟΝ, Ἰταλιστὶ Loretto, ἢ Loreto, εἶναι μικρὰ πόλις τῆς Ἰταλίας, ἀπέχουσα ὡς δεκατέσσαρα μίλια τῆς πόλεως Ἀγκῶνος, τρία δὲ τῶν αἰγιαλῶν τοῦ Ἀδριατικοῦ. Τοποθετημένη ἐπὶ τινος ὑψώματος ἀποτόμου, παρέχει θέαν ἐκτεταμένην καὶ ποικίλην· ἀλλὰ τίποτε σχεδὸν δὲν περιλαμβάνει ἐκλυσιχόν. Ἄγγλος περιηγητὴς χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς ἀθλίαν κωμόπολιν, μ' ἀτελειωτὸν πλατεῖαν, καὶ μ' ἐκκλησίαν εὐρύχωρον.

Ἡ φήμη τοῦ Λαυρέτου στηρίζεται ὅλως διόλου εἰς τὸν σεβασμὸν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκπαλαίθεωρον αὐτὴν οἱ Παπισταί· τῶντι, ἡ πόλις αὕτη ὠνομάσθη δικαίως ἡ Μέκκα τῆς Ἰταλίας, καὶ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Γάλλος γεωγράφος Μαλτεβρύνος, τὴν ἀρμόζει τόπος ἐξοχος εἰς τὰ χρονικά τῆς δεισιδαιμονίας. Αἴτιον δὲ τοῦ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ, τοῦ τὸσον δαψιλῶς ἀποδομένου εἰς τὸ Λαυρέτον, εἶναι ὁ λεγόμενος ἅγιος οἶκος, —μικρὸν τι δύσμορφον οἰκοδομημα, περὶ τοῦ ὁποῖου διίσχυρίζονται οἱ Λατίνοι, ὅτι ἐχρημάτισεν ἡ ἀληθινὴ κατοικία τῆς Παρθένου. Τὰ ἐπινοηθέντα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς χονδροειδοῦς ταύτης πλάνης εἶναι ταῦτα.—ὅτι τὸ 1291 ὁ ἐν Ναζαρέτ οἶκος τῆς παρθένου Μαρίας, ὅστις εἶχε πρὸ τινος καιροῦ μεταβληθῆν εἰς παρεκκλήσιον, ἀνηράχθη ὑπὸ ἀγγέλων, καὶ μεταφερθεὶς διὰ τοῦ ἀέρος, ἀπετέθη πλησίον τοῦ Τεσσαύτου εἰς τὴν Σαλαματίαν· ὅτι μετὰ τρία ἔτη μετεκομίσθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀγγέλων, διὰ τοῦ αὐτοῦ θαυματουργήματος, πέραν τοῦ Ἀδριατικοῦ, εἰς τὸ παραλίον τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐστήθη χίλια βήματα μακρὰν τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν γειτονίαν τοῦ Ρεκανατίου· ὅτι μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἐπροχώρησε χίλια βήματα πλησιέστερον τῆς κωμοπόλεως· καὶ, τέλος, κατέπαυσε τὰς μετοικεσίας του, στερεούμενος ἐπάνω εἰς τὰς γαίας ἐπισήμου τινὸς κυρίας ὀνομαζομένης Λαυρέττας, καὶ ἐκεῖ δίδων γενεσὶν εἰς τὴν πόλιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐνταῦθα ὁ λόγος.

Ταῦτα ἱστοροῦνται γενικῶς εἰς τὸ Λαυρέτον, κυκλοφοροῦνται καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ὁμολογοῦνται εὐλαβῶς παρὰ πολλῶν ἀγίων ὑποκειμένων, καὶ θαρρύνονται ὄχι ὀλίγον ὑπὸ τῶν Παπῶν. Καὶ χωρὶς ὅμως νὰ τὸ εἶπω, ἐννοεῖται, ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τοῦ Λαυρέτου, ἄνδρες σκεπτικοὶ καὶ συνετοί, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸ τεράστιον τοῦτο διήγημα ὡς μῦθον ἀνόητον, ἢ ὡς ὄνειρον εὐλα-

βές, τὸ ὁποῖον συνέλαβε θεμασμένη τις φαντασία, καὶ διέδωκεν εἰς ὄχλον ἀμαθῆ, εἰς χωρὶκὸς καὶ εἰς ἀλίεις. Ὁ ἅγιος οἶκος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν φρονιμωτέρων, ἦτο καλύβη ἢ ἄλλο ποταπὸν οἰκοδομημα, πρὸ πολλοῦ χωμένον εἰς δάσος ἀσύχναστον, καὶ μένον ἀπαρατήρητον μέσα εἰς χώραν, τὴν ὁποίαν εἰς διάστημα δέκα ἢ δώδεκα ἑκατονταετηρίδων ἐρήμοναν πόλεμοι ἐμφύλιοι, ἐπιδρομαί, καὶ ἐπαναστάσεις. Κανὲν ὄνειρον, —κάμμία τυχερὰ σύμπτωσης περιστάσεων, ἠμπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ ἓνα ἢ πλειοτέρους εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν πρὸ πολλοῦ λησμονημένην ταύτην οἰκοδομήν· τοιοῦτο δὲ συμβάν, ἐπενεργοῦν εἰς πνεύματα πυρωμένα ὑπὸ μοναξίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ καὶ νὰ διαδώσῃ τὴν εἰς τὸν τεράστιον μῦθον πίστιν.

Ἄλλ' ὅθεν καὶ ἂν ἐπήγασεν ἡ ἀπάτη, —εἴτε ἀπὸ θεοβλάβειαν, εἴτε ἀπὸ πλάνην, —οἱ ἀμαθεῖς Παπισταί τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου τὴν ὑπέδωξαν ἀσμένως, καὶ ἡ ἐκκλησία των ἐφρόντισε διὰ τεχνημάτων νὰ τὴν διατηρήσῃ μέχρι τῆς σήμερον. Βασιλεῖς καὶ εὐγενεῖς, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ὅλοι ἐπροθυμοῦντο νὰ δεῖξωσι θαυμασμὸν τοῦ νομιζομένου λειψάνου, καὶ εἰς μαρτυρίαν τῆς πίστεως αὐτῶν ἐπρόσφεραν δῶρα πολυτελῆ εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ των. Θῆκη μαρμαρίνος ταχέως περιεκάλυψε τὸν ἅγιον οἶκον, καὶ πρὸς ἐντελεστόραν σκέπην ἐκκλησία εὐρύχωρος ἀνηγέρθη ἐπάνωθεν αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος οἶκος, ὁ ὁποῖος στέκει ἀμέσως ὑπὸ τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας, εἶναι κτίριον ἐπιμήκους σχήματος, περὶ τοὺς δεκατρεῖς πῆχας μακρὸν, καὶ ἑξ ἡμῶν πλατὺ, καὶ ὀκτὼ ὑψηλόν. Πολλοί, λέγει ὁ Μαλτεβρύνος, φαντάζονται ὅτι δὲν ἔχει θεμέλια, καὶ ὅτι ἐστηρίζεται εἰς τὴν γῆν· εἶναι δὲ τούτο φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὰς θαυμαστάς μετοικεσίας του. Φαίνεται μὲν οἰκοδομημένος ἀπὸ ἀβεστόπετραν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων· ἀλλὰ τὸσον ἐλείπεται αὐτὸν τὰ φιλήματα, καὶ τὸσον τὸν ἐμαύρισε ὁ καπνὸς τῶν πολλῶν ἀκοιμήτων λύχνων, ὥστε δυσκολεῖται τις νὰ γνωρίσῃ τί εἶναι. Σκεπάζει δὲ αὐτὸν καμάρα, τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι μεταγενεστέρα, οἰκοδομηθεῖσα διὰ τὴν φθορὰν τῆς παλαιᾶς ξυλίνης στέγης. Ἐξωτερικῶς ἔχει, ὡς εἶπαμεν ἤδη, περιβάλλυμα ἐκ λευκοῦ μαρμαρίνου, εὐπρεπισμένον μὲ Κορινθιακὰς στήλας καὶ μὲ πολυτελῆ κοσμήματα, ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Βραμάντη. Τῶν ἀναγλύφων ἢ κυριωτέρα ὑπόθεσις εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Παρθένου· ὁ Ἄγγλος Ἀδδισὼν, ὅστις περιῆλθε τὴν Ἰταλίαν καταρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, σημειώνει μεταξὺ τῶν καλλωπι-

σιμάτων αγάλματα τινά τῶν Σιβυλλῶν ἔπροφη-
τῶν, τὰ ὅποια ἐπαινῶν ὡς παγκάλως εἰργασμένα.
Τὸ εἰκονοστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται ἡ
κέρδιος εἰκὼν τῆς Παρθένου, ἦτον ἄλλοτε περι-
φραγμένον ἀπὸ στερεὸν χρυσόν, τῶρα δὲ μόνον
ἀπὸ χρυσομένου ξύλου· φορεῖ δὲ ἱμάτιον ἢ
Παρθένος, λάμπον ἀπὸ πέτρας πολυτίμου, καὶ
μυριάδες προσπίπτουν εἰς αὐτὴν ταπεινωμένοι.

Εἰς τὴν λειψανοθήκην ταύτην προστρέχουν
ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον ἱκανοὶ Λατίνοι· πρὸ
τῆς Λουθηροκαλβινικῆς ἀναμορφώσεως τὴν
ἐπεσκεπτόντο ἐτησίως ὑπὲρ τὰς διακοσίας
χιλιάδας. Ἀπὸ τὸ φαινόμενον τῆς πόλεως
καταλαμβάνει τις διαμῆναι τὸν χαρακτήρα τῶν
ἐπισκεπτομένων ἔ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως·
σχεδὸν ὅλα τὰ ἐργαστήρια εἶναι ἀφιερωμένα
εἰς τὴν πώλησιν κομπολογίων, σταυρῶν, κτλ.—
μολονότι τὸ εμπόριον τοῦτο ἤρχισε πρὸ τινος
καιροῦ νὰ παρακμάζῃ. ‘Οἱ συνοδοιπόροι μου,’
λέγει τις, ‘ἐθαύμαζαν πῶς ἠμποροῦν ν’ ἀμφι-
βάλλω περὶ τοῦ ἁγίου οἴκου, ὅστις εἶχεν ἐνεργή-
σειν τόσα καὶ τόσα θαύματα· τὸ ἐφεξῆς μάλι-
στα μ’ ἐδιηγήθησαν ὡς ὑπερβέβαιον,—ὅτι ἄν-
θρωπὸς τις, κλέψας λυχνοστάτην, καὶ φεύγων,
τὸν ἀπέθηκε καταγῆς εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ δὲν
ἠμπόρεσε πλέον νὰ τὸν σηκώσῃ. Εἰς ἀπάντη-
σιν τοὺς ἐνθύμισα, ὅτι αἱ θαυματουργίαι αὐταὶ
ἐνεργοῦνται μόνον ἐναντίον εἰς τοὺς μικροὺς
κλέπτας· διότι, ὅποτε ὅλα ἠρπάχθησαν ἐπὶ
Ναπολέοντος, οὔτε ἡ Παρθένος, οὔτε ἡ εἰκὼν
αὐτῆς, δὲν ἐπράξε τὸ παραμικρόν. Ἐνας τῆς
συννοδίας ἐφαίνετο καταπολλὰ ἐκπεπληγμένος,
διατί νὰ δυσκολεύωμαι περὶ θαυμάτων. “Ἡ
παγκόσμιος ἱστορία,” εἶπε, “γέμει ἀπὸ θαύ-
ματα.” Ἦρχισε δὲ νὰ φέρῃ εἰς μαρτυρίαν διά-
φορα ἀπὸ τὸν Αἴβιον, τὰ ὅποια ὁ δυστυχῆς
ἐπίστευε τόσον σταθερῶς, ὅσον τὰ τῆς ἐκκλησί-
ας του. Οἱ Ἱταλοὶ οὗτοι ἀνατρέφονται εἰς τὸ
μέσον πλαστῶν θαυματουργημάτων· ὁ νοῦς ἢ
ἡ φαντασία των πληροῦται ἀπ’ αὐτὰ παιδιόθεν,
καὶ ἤθελαν προτιμότερον ἀπαρνηθῆναι τὰς ἠθι-
κὰς καὶ δογματικὰς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς
θρησκείας, παρά τὴν πίστιν αὐτῶν εἰς τὰ τέρα-
τα ἔ σημεία τῆς τῶν Ἑπτὰ Λυπῶν Λεσποίνης,
ἢ τοῦ ἐκ Παδοῦας Ἁγίου Ἀντωνίου. Οὐδ’
εἶναι τοῦτο παράδοξον· διότι οἱ καλοὶ σου
ιερεῖς, σιωπῶντες σχεδὸν ὀλότελα περὶ τοῦ Εὐ-
αγγελίου, μακρολογοῦν καὶ μωρολογοῦν περὶ
τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων ἀγαπητοῦ τινὸς
ἁγίου· ὁ δὲ ταλαίπωρος λαὸς, ἀκούων συνεχῶς
ταῦτα, λησμονεῖ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλα πολὺ ἀξιο-
λογώτερα.

Ἀνεκδήγητα πλούτη εἶχεν ἐπισωρευμένα εἰς
τὴν λειψανοθήκην ταύτην τῆς Παρθένου ὁ

ξῆλος τῶν λατρευτῶν τῆς. Μέγα τι καὶ ὠραιό-
τατον οἶκημα ἦτο προσκολλημένον εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, τὸ ὁποῖον ἐχορηγούμενον ὡς ταμεῖον,
καὶ τὸ ὁποῖον περιείχε τὰς πλέον πολυτίμους
προσφοράς. Καὶ εἰς αὐτὸν δὲ τὸν ἁγιον οἶκον
ἐκρέμοντο εἰκοσιδύο ὀλόχρσοι κανδήλαι, καλ-
λιτεχνήματα ἐξαισία. Πρὸ πάντων ἐθαυμά-
ζοντο δύο στέφανοι χρυσοῖ, τοὺς ὁποίους ἐχά-
ρισεν ἡ σύζυγος τοῦ Λοδοβίκου δεκάτου τρίτου,
πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ταξίματός τῆς, ὅποτε μετὰ
εἰκοσιδύο χρόνων ἀτεκνίαν ἐγέννησε τὸν Λοδο-
βίκον δέκατον τέτατον. Οἱ περιεχόμενοι εἰς
αὐτοὺς ἀδάμαντες ἠριθμοῦντο ἀνά χιλιάδας.
ἜΟλα ὁμοῦ τὰ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἐκκλησίας
πλούτη ἐξετιμῶντο σχεδὸν δεκαεπτὰ ἑκατομμύ-
ρια διστήλων. Ὁ Ἀδδισὼν τὰ παριστάνει
ὡς ἐκπληκτικώτατα· ‘ὁ ἀργυρος,’ λέγει, ‘μόλις
δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ χρυσὸς
φαίνεται ποταπὸς ἀναμέσον τοιούτου ἀπιστεύ-
του πλήθους πολυτελῶν λίθων. Ἐδῶ θέλουν
καταντήσιν μετ’ ὀλίγους αἰῶνας αἱ ἀξιολογώ-
τεραι πολυτίμοι πέτραι τῆς Εὐρώπης, ἂν ἐξακο-
λουθῆ τὸσον ἐνθέρμος τῶν ἡγεμόνων τῆς ἢ
εὐλάβεια. Τὸ ἔσχατον ἀφιέρωμα ἐγένετο ἀπὸ
τὴν χήραν βασίλισσαν τῆς Πολωνίας, ἣ λέγεται
ν’ ἀξίξῃ περὶ τὰς 20,000 χιλιάδας τάλλαρα.

Οἱ ἄπειροι οὗτοι θησαυροὶ πλέον δὲν ὑπάρ-
χουν. Τὸ ταμεῖον καὶ ὁ ἅγιος οἶκος ἐλαφρυ-
ργηθήσαν εἰς τὸ διάστημα τῶν πολιτικῶν
μεταβολῶν, ὅσας ὑπέφερον ἡ Ἱταλία μετὰ τὴν
Γαλλικὴν ἐπανάστασιν· τὰ ἔκτοτε δὲ γενόμενα
ὀλίγα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἀναθήματα εἶναι τὸ
οὐδὲν ὡς πρὸς τὰ παλαιά.

Εἰς Γαλλικὸν τι πονημάτιον, τὸ ὁποῖον ἐξε-
δόθη ἐν Λαυρέτῳ τὸ 1778, ἱστοροῦνται συντό-
μως τὰ περὶ τῆς μεταναστεύσεως τοῦ ἁγίου
οἴκου, ἐπαρμένα, ὡς ἐπαγγέλλεται ὁ συγγραφεὺς,
ἐκ τινος ἐπιγραφῆς, ἧτις ἐσώζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου
τῆς ἐκκλησίας εἰς ἀρχαίαν Γαλλικὴν διάλεκτον,
μεταξὺ πολλῶν ὁμοίων ἐγγράφων εἰς Ἑλληνικὴν,
Πολωνικὴν, Ἀραβικὴν, Ἰσπανικὴν, Γερμανικὴν,
Ἰλλυρικὴν, Λατινικὴν, Ἱταλικὴν, Ἀγγλικὴν,
Σκωτικὴν, καὶ Οὐαλλικὴν γλῶσσαν. Ὁ εὐλα-
βῆς ἱστοριογράφος ἀγωνίζεται ν’ ἀποδείξῃ τὴν
ἀλήθειαν τοῦ συναξαρίου του· πρὸς κατόρθωσιν
δὲ τούτου φέρει γελοιώδεις τινὰς μαρτυρίας,
τόσον ἀξιοπίστους, ὅσον ἔ ὁ μῦθος, τὸν ὁποῖον
δι’ αὐτῶν ζητεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ. ‘Ὅτε κατὰ
πρῶτον,’ διηγεῖται μετὰ πολλὴν σοβαρότητα, ‘ἐ-
φάνη τὸ παρεκκλήσιον ἐπὶ τοῦ μέρους, τὸ ὁποῖον
τῶρα κατέχει, κἀνεὶς δὲν ἤξευρεν ἀπὸ πῆ ἦλθεν·
ἀλλὰ τὸ 1296 φανεῖσα ἡ Παρθένος κατ’ ὄναρ
εἰς τινα, ὁ ὁποῖος μεγάλως τὴν εὐλαβεῖτο, τοῦ
ἐξήγησε τὸ μυστήριον. Ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐκοι-

νοποίησεν εἰς τοὺς γείτονας αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ,
διὰ νὰ ἐξακριβώσωσι τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων
του, ἐδιώρισαν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν, συνιστα-
μένην ἀπὸ ἑξ ἑτάμων καὶ γνώριμα ὑποκείμενα, ἔ
τοὺς ἔστειλαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ Ναζαρετ,
παράδωσαντες πρῶτον εἰς αὐτοὺς ἀκριβῆ μέτρα
τοῦ πλάτους, μήκους, καὶ ὕψους τοῦ παρεκκλη-
σίου. Φθάσαντες οἱ ἐπιτροπὸι εἰς τὴν Ναζα-
ρετ, εὗρηκαν τὴν τοποθεσίαν καὶ τὰ μέτρα
ἐντελῶς σύμφωνα· εὗρηκαν δὲ προσέτι πλησίον
ἐκεῖ ἐπιγραφὴν ἐγκεχαραγμένην εἰς τοῖχον, γνω-
στοποιοῦσαν ὅτι εὗριστο μὲν ἀρχήτερα ἐκεῖ ὁ
εἰς παρεκκλήσιον μεταβληθεὶς οἶκος τῆς Παρ-
θένου, ἀλλ’ ὅτι εἶχε γίνεαι ἀφαντος. Ἐπιστρέ-
ψαντες τότε εἰς τὴν πατρίδα των οἱ ἀπεσταλμέ-
νοι, ἐδηλοποίησαν καὶ ἐβεβαίωσαν ὅλα ὅσα
εἶχαν ἰδεῖν καὶ ἀνακαλύψειν, καὶ τοιουτοτρόπως
ἐγνωρίσθη ὅτι τὸ παρεκκλήσιον εἶναι ὁ οἶκος
τῆς Παναγίας· ὅθεν καὶ μέχρι τῆς σήμερον
εὐλαβοῦνται τὰ μέγιστα τὴν Λεσποιναν ἡμῶν
τοῦ Λαυρέτου ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί·
διότι καθ’ ἡμέραν ἐνεργεῖ ἡ Παρθένος μεγάλα
θαύματα, τὰ ὅποια ὅλος ὁ κόσμος δύναται νὰ
μαρτυρήσῃ.

Ἄλλ’ ἡ ἀπόδειξις, εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται
πολὺ μᾶλλον ὁ συγγραφεὺς τοῦ εἰρημένου πονη-
ματίου, εἶναι ἡ ὁμολογία δύο ἀδελφῶν ἀπὸ τὸ
Ῥεκανάτιον, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ἐνώπιον τῶν
ἐφόρων τοῦ ἁγίου οἴκου, ὁ μὲν, ὅτι ‘ὁ πρόπα-
πος τοῦ προπάππου του εἶχεν ἰδεῖν τοὺς ἀγγέ-
λους νὰ περνώσι τὴν θάλασσαν μετὰ παρεκ-
κλήσιον εἰς τοὺς ὕμους, καὶ νὰ τὸ ἀποθέσωσιν
εἰς τὸ σιμὰ τοῦ Ῥεκανατίου δάσος, καὶ ὅτι ὁ
πρόπαππος αὐτὸς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀξιοπί-
στων ὑποκειμένων ἐπεσκεψθῆ τὸ παρεκκλήσιον
εἰς τὸ εἰρημένον δάσος· ὁ δὲ, ὅτι ‘ὁ πάππος τῆς,
ὦν ἑκατὸν εἰκοσι ἔτων ἡλικίας, τὸν εἶχεν εἰπεῖν,
ὅτι πολλάκις ἐπεσκεψθῆ τὸ εἰρημένον παρεκκλή-
σιον εἰς τὸ εἰρημένον δάσος· καὶ ὅτι, περιπλέον,
‘ὁ πάππος τοῦ πάππου του εἶχε κατοικίαν
σιμὰ τοῦ εἰρημένου παρεκκλήσιου, καὶ ὅτι, τὸν
καιρὸν αὐτοῦ, μετεκομίσθη τὸ εἰρημένον παρεκ-
κλήσιον εἰς τὸ ὄρος τῶν δύο ἀδελφῶν.’

ΤΙΣ Ο ΠΛΗΣΙΟΝ ;— Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον
σου ὡς σεαυτὸν. Εἶναι δὲ πλησίον ἐκάστου,
ὅχι μόνος ὁ συγγενῆς, οὐδ’ ὁ ὁμοπίστος μόνος,
οὐδὲ μόνος ὁ συμπολίτης ἔ ὁ ὁμογενῆς, καθὼς
οὐδὲ μόνος ὁ συμπολίτης ἢ ὁ ὁμογενῆς, καθὼς
ἠρμήνευε τὴν ἐντολὴν ἡ φίλαυτος ἀλαζονεία των
Φαρισαίων. Πλησίον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι
πᾶς ὁμόφυλος ἄνθρωπος, συγγενῆς ἢ ξένος,
ὁμόπατρις ἢ ἄλλοδαπὸς, ἄλλότριος ἢ ὁμογενῆς,
ἄγνωστος ἢ γνώριμος, πᾶς ἀπλῶς υἱὸς τῆς γῆς·
τοῦ αὐτοῦ πληοῦ φέραμα, τοῦ αὐτοῦ ὑψίστου

Πατρὸς δημιουργημα, τῆς αὐτῆς λογικῆς φύσε-
ως συμμετοχὸς καὶ συγκοινωνός, τὸν ὁποῖον
χρεωστοῦμεν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ εὐεργετῶμεν
ἀπροσωπολήπτως, ἀνταγαπόμενοι παρομοίως
ὑπ’ αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως ἐξήγησε τὴν ἐντο-
λὴν αὐτὸς πάλιν ὁ ὑψίστος αὐτῆς Νομοθέτης.
‘Πλησίον,’ εἶπε, ‘τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς
ληστάς εἶναι ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ’ αὐτοῦ.’
Ἰδοὺ ὁ ὑψηλὸς τοῦ ἀνθρώπου διορισμός. Ἐ-
πλάσθη νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀγαπᾶται, εἰσῆχθη
εἰς τὸν κόσμον νὰ ἔχη συναδελφούς καὶ συμπο-
λίτας ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πατρίδα
μὲν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅρα δὲ τῆς πατρίδος
τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.— ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

Ο ΜΗΝ ΜΑΡΤΙΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Ῥωμύλος συνετάξε μνηρολόγιον διὰ τὴν
νεοσύστατον αὐτοῦ πόλιν, διήρσε τὸν ἐνιαυτὸν
εἰς δέκα μῆνας, καὶ ὠνόμασε τὸν πρῶτον μῆνα
Μάρτιον πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔ θεοῦ
τοῦ πολέμου Ἄρεως, ὁ ὁποῖος Λατινιστὶ ὀνο-
μάζεται Mars, γεν. Martis. Ὁ Ὀβίδιος ὁμοίως
λέγει, ὅτι τὰ ἔθνη τῆς Ἱταλίας εἶχαν πρὸ πολ-
λοῦ καλέσειν ἕνα τῶν μηνῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ
τόνομα, ἀλλ’ ὅτι διέφεραν ὡς πρὸς τὴν θεοῦ,
τὴν ὁποίαν ἀπέδιδαν εἰς αὐτὸν· ἐπειδὴ κατὰ
τινας μὲν ἦτον ὁ δεύτερος, κατ’ ἄλλους δὲ ὁ τρί-
τος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἢ καὶ ὁ δέκατος
μῆν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ὁ διάδοχος τοῦ Ῥωμύλου,
Νουμᾶς Πουπίλιος, ἀκαμορφώσας τὸ μνηρολό-
γιον, ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν ἔτος τοὺς
μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον, καὶ κατε-
βίβασε τὸν Μάρτιον ἐκ τοῦ πρώτου εἰς τὸν τρί-
τον βαθμόν· διέμεινε δὲ εἰς τὴν στάσιν ταύτην,
ἕως οὗ ἡ Χριστιανικὴ ἐκκλησία μετέβαλε τὴν
ἀρχὴν τοῦ ἔτους εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα.
Ἡ διάταξις αὕτη ἠλλοιώθη πάλιν εἰς τὴν Γαλ-
λίαν τὸ 1564 διὰ ψηφίσματος τοῦ Καρόλου Θ’.,
προσάσσοντος ν’ ἀρχίξῃ ὁ ἐνιαυτὸς εἰς τὸ μέλλον
τὴν 1ην Ἰανουαρίου. Τὸ παράδειγμα τοῦτο
ἠκολούθησαν οἱ Σκῶτοι τὸ 1599· ἀλλ’ εἰς τὴν
Ἀγγλίαν ἢ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου ἐξη-
κολούθησε νὰ ἦναι πρώτη τοῦ χρόνου μέχρι τοῦ
1752.

Ἄν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέδωκαν εἰς τὸν μῆνα
τοῦτον τοῦ φιλοπολέμου θεοῦ τόνομα, ὡς προ-
στάτις ὁμοίως αὐτοῦ κρυφώτερα ἐλογίζετο ἡ θεὰ
τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ. Πάντοτε συνίστατο ἀπὸ
τριάκοντα μίαν ἡμέραν, διότι τόσας τὸν ἐχάρι-
σεν ὁ Ῥωμύλος, καὶ οὐδεὶς ἀναμορφωτῆς τοῦ
μνηρολογίου ἀφῆρεσε ποτὲ κάμμιαν. Διὰ γάμους
ἐφαντάζοντο αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἀτυχῆ μῆνα.
Ἱερογλυφικῶς ἢ ζωγραφικῶς εἰκονίσθη πάν-
τοτε ὁ Μάρτιος ὡς ἄνθρωπος μελαγχροῖναν

ἡ ἀγρίας ὕψεως, με περικεφαλαίαν ὠπλισμένον, παριστάνων οὐσιωδῶς τὸν Ἐθνικὸν Θεὸν Ἀρην. Δὲν φαίνεται ὅμως περὶ αὐτὸν κανὲν ἄλλο πολέμου παράσημον, ἐκτὸς τῆς περικεφαλαίας. Ἡ μία του χεῖρ κρατεῖ δεμάτιον ἀπὸ ἀνθη ἀμυγδαλέας καὶ ἀπὸ κλωνάρια διάφορα, ἐπιστηρίζεται δὲ εἰς σκαφεῖον, ἐνῶ καλὰθιον σπόρων κρέμεται ἀπὸ τὸν αὐτὸν βραχίονα. Ἡ ἄλλη δὲ χεῖρ κρατεῖ ἢ ἐγγίζει κριὸν, πρὸς ὑποδήλωσιν τοῦ ἀστερισμοῦ Κριοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος τὴν 8—20ην ἡμέραν τοῦ μηνὸς τούτου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἡ ὥρα τῆς ἀνοιξέως. Ἀγγλος ποιητὴς παριστάνει τὸν Μάρτιον καθήμενον ἐπὶ κριοῦ, καὶ διασκορπίζοντα σπόρους ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΠΛΟΥΣΙΩΝ.

Ω ΜΑΚΑΡΙΕ σὺ τάτε ἄλλα, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὅτι ἐκ πένητος πλούσιος γεγένησαι· πολὺ γὰρ οἶομαί σε καὶ διὰ τοῦτο ἡδίων πλουτεῖν, ὅτι πεινήσας χρημάτων πεπλούτηκας.—Καὶ ὁ Φεραύλας εἶπεν, Ἡ γὰρ οὕτως, ὦ Σάκα, ὑπολαμβάνεις, ὡς ἐγὼ νῦν τοσοῦτῳ ἡδίων ζῶ, ὅσω πλείω κέκτημαι; Οὐκ οἶσθα, ἔφη, ὅτι ἐσθίω μὲν καὶ πίνω καὶ καθεύδω οὐδ' ὅτιοι ἡδίων νῦν ἢ τότε, ὅτε πένης ἦν. Ὅτι δὲ ταῦτα πολλὰ ἐστί, τοσοῦτον κερδαίνω· πλείω μὲν φυλάττειν δεῖ, πλείω δὲ ἄλλοις διανέμειν, πλείω δὲ πλειόνων ἐπιμελούμενον πράγματα ἔχειν. Νῦν γὰρ δὴ ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σίτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν, πολλοὶ δὲ ἱμάτια· οἱ δὲ ἰατρῶν δέονται· ἦκει δὲ τις, ἢ τῶν προβάτων λευκωμένα φέρων, ἢ τῶν βοῶν κατακερμημισμένα, ἢ νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν· ὥστ' ἔμοιγε δοκῶ, ἔφη ὁ Φεραύλας, νῦν διὰ τὸ πολλὰ ἔχειν πλείω λυπεῖσθαι ἢ πρόσθεν διὰ τὸ ὀλίγα ἔχειν.—Καὶ ὁ Σάκας, Ἀλλὰ ναί, μὰ Δία, ἔφη, ὅταν σῶα ἦ, πολλὰ ὄρων, πολλαπλάσια ἐμοῦ εὐφραίνη.—Καὶ ὁ Φεραύλας εἶπεν, Οὗτοι, ὦ Σάκα, οὕτως ἡδύ ἐστί τὸ ἔχειν χρήματα, ὥσπερ ἀναρὸν τὸ ἀποβάλλειν.—ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Εἰς τὸ Λονδίνον ἐκδίδονται 11 ἡμερηίδες καθημεριναί, ἔξ τὸ πρῶν, καὶ πέντε τὸ ἑσπέρας· καὶ 25 ἑβδομαδικαί. Ἐκ τῶν καθημερινῶν ἀξιολογώτερα εἶναι ὁ Χρόνος, ἠτις πωλεῖ καθημέραν 10,000 ἀντίτυπα. Αἱ 36 αὗται ἡμερηίδες λέγεται ὅτι κυκλοφοροῦν καθ' ἑβδομάδα 360,000 ἀντιτύπων,—120,000 αἱ ἑβδομαδικαί, καὶ 240,000 αἱ καθημεριναί. Ἐκτὸς τούτων, αἰτινες πληρόνουν τὸν δασμὸν τοῦ χαρτοσήμου, λέγεται ὅτι κυκλοφοροῦνται καθ' ἑβδομάδα καὶ 200,000 ἀντίτυπα ἡμερηίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν

ὑπόκεινται εἰς τὸν προειρημένον δασμὸν. Περιοδικὰ δὲ συγγράμματα ἐκδίδονται κατὰ τρίμηνον 5· κατὰ μῆνα, 13· καὶ καθ' ἑβδομάδα, 5. Τὸ κυριώτερον ἐκ τῶν κατὰ τρίμηνον περιοδικῶν πωλεῖ 9,000 ἀντίτυπα· ἀπὸ δὲ τὰ ἑβδομαδικὰ, ἐν (Penny magazine] ἐπώλει πρὸ τῆ νῦν 200,000 ἀντίτυπα, τῶρα δὲ 140,000· καὶ ἐν ἄλλο (Saturday magazine) 60,000.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

ΣΠΟΥΔΑΖΩΝ τὰ ἐφήμερον φαινόμενον τοῦ βίου, εἶδα τὸν μέγαν Δεριστὴν, ὡς στάχεις τοῦ πεδίου, Τὰς γενεὰς Δερίζοντα, Καὶ εἶδα τὰ φους χαίνοντασ ὅπου παρῶ τὸν πόδα, Καὶ εἶδα τῆς νεύσητος, τῆς καλλονῆς τὰ ῥόδα Πρωίμως ἀπανθίζοντα·

Καὶ εἶπα, Πάντα πρόσκαιρα, παντοῦ ἀθεσφαίτης, Ἡ γῆ παρῶδου σκῆνωμα, ὁ κόσμος ματαιότης, Καὶ δνειρον ὁ βίος!

Πλὴν τὴν τροφήν των τὴν νεκρὰν χωνεύσαντες οἱ τάρφοι Ἐκλεισθήσαν; ἐρώτησα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐγγράφη Τὸ μαῦρον αἰωνίως;

Ζητοῦντος τὸ δυσεύρετον τῆς ἀληθείας ἴχνος, Εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς τῆς πίστεως ὁ λύχνος Τὸ βῆμά μου φωτίζει,

Κ' ἡ ἐμπνευσμένη γλῶσσά μου με πρόρρησιν βεβαίαν Εἰς τοὺς ἐλπίζοντασ θνητοὺς ἀνάστασιν, καὶ νέαν Ζωὴν εὐαγγελίζει.

Ὅποταν εἶδον καταρχὰς οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν δύσιν Τὸν ἥλιον κρυπτόμενον, τὴν σκοτισθεῖσαν φύσιν Ὡς νῆπια ἐβρήθησαν·

Ἀλλὰ ἰδόντες τὸν λαμπρὸν εἰς τῆς αὐγῆς τὰς πύλας Νὰ πυρπολῆ τοὺς οὐρανοὺς, ἐκ νέου ἀνατείλασ, Πηγεῖς τὸν προσεκύνησαν.

Ἡ πλάσις στίλβει καθαρὰ ἐμπρὶς μας ὡς ἀδάμας, Οὐδ' εἰς ὀμίχλην κρύπτεται, καὶ εἰς τὰ βλέμματά μας Ἀνοίγει τὸ βιβλίον τῆς·

Ἀμδλωπεῖ τὸ ὄμμα μας, κ' ἡ ἀμυδρά μας κρίσις· Ἀλλ' ἂν ζητήσωμεν τὸ φῶς, ἐμπρὸς μας κείται λύσις Σαφῆς τῶν μυστηρίων τῆς.

Συκοφαντοῦν τὸν θάνατον· με φρονικὸν ὀδόντα Δὲν κνίγει ὅ,τι ζωντανόν, οὐδὲ ῥοφᾷ τὰ ὄντα, Οὐδὲ τὴν ὕλην φθείρει·

Ἀπὸ τὴν φύσιν ἀπαιτεῖ τὸν τακτικὸν τῆς φύρον· Δρέπει τοὺς στάχεις τοὺς ξηρούς, καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν σῶρον Πρὸς νέον θέρους σπείρει.

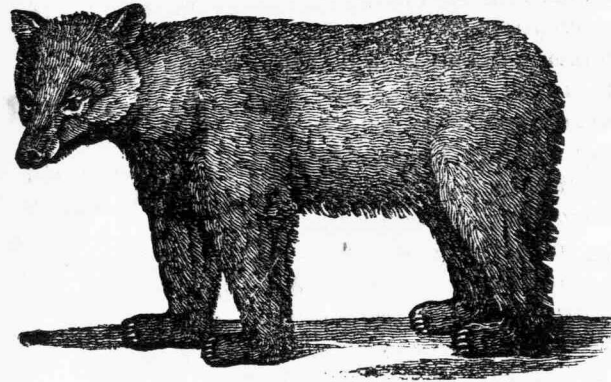
Μὲ τὴν πνοὴν του τῆς ζωῆς τὰ ὕδατα ταράττει· Τὴν φύσιν σπρώχν' εἰς τὰ ἐμπρὸς, καὶ τὴν ὁδὸν τῆς φράττει Ἐξόπισθεν με μνήματα·

Συλλέγει μετ' ἐπιμονῆς τὰ ῥάκη τῶν αἰώνων, Καὶ ὕλην δίδει πρόχειρον εἰς τὸν τεχνίτην χρόνον Πρὸς νέα τεχνουργήματα.

Ἀλλὰ πρὸς τ' αἴθλα πετοῦν οἱ ἄῤῃλοι σπινθηρές· Τοὺς σέβονται θεησκευτικῶς αἱ βάνουσοι του χεῖρες, Κ' ἐγγίζον μόνον χεῖμα·

Διότι ἄυλος ψυχὴ τὰ σώματα συνδέει, Διὸς εἰς τὸ ναυάγιον τῶν ὄντων ἐπιπλέει Αὐτὴ μετὰ τὸ σῶμα.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΑΡΚΤΟΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΤΙΚΗ.

Ἡ Σκανδιναυικὴ ἢ μελάγχροινος Ἀρκτος εὐρίσκειται καθ' ὅλην τὴν βορειοτέραν Εὐρώπην μέχρι τῶν Ἀλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων, ὡς καὶ καθ' ὅλην τὴν ἀρκτῶν Ἀσίαν καὶ τινὰ μέρη τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Γενικῶς εἶναι περὶ τοὺς δύο πήχεις μακρὰ, ἔξ ὑπὲρ τὸν ἕνα ὑψηλῆ. Ἐχει δὲ πόδας μακροὺς, με πέντε ὀνυχας ὠπλισμένους, κοντὴν οὐρὰν, κεφαλὴν μεγάλην, μύτην ὀξειαν, ἔξ ὀφθαλμοὺς μικροὺς. Αἱ τρίχες αὐτῆς εἶναι μακρὰι, μαλακαί, καὶ μαλλοταί.

Τὸ ζῶον τοῦτο σαρκοφαγεῖ μὲν, ἀλλ' ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέφεται ἀπὸ μύρμηκας καὶ φυτικὰς οὐσίας. Τρώγει ῥίζας, καὶ φύλλα, ἔξ βλαστοὺς διαφόρων δένδρων. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ φθινοπώρου παχύνεται ἀπὸ κόμαρα, βάτινα, καὶ πολυειδεῖς ἄλλοις ὁμοίους καρποὺς, δαψιλῶς γινομένους εἰς τὰ δάση τῆς ἀρκτῶς Εὐρώπης. Ὅταν ἐμβῆ εἰς χωράφιον ὀρίμου σίτου, προξενεῖ μεγάλην φθορὰν· διότι καθίζει ἐπάνω τῶν ὀπισθίων, καὶ ἐκτεῖνον τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, συνάγει σχεδὸν ὀλόκληρον χειρόβολον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὕστερον κατατρώγει μόνον τοὺς στάχεις.

Ἐπὶ τὸ μέλι, τὸ ὁποῖον πολλὰκις ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κυψέλια τῶν χωρικῶν. Ἡ Ἀρκτος παμφάγον ἐστί, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης· καὶ γὰρ καρπὸν ἐσθίει, καὶ ἀναβαίνει ἐπὶ τὰ δένδρα διὰ τὴν ὑγρότητα τῆς σώματος· καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς χέδροπας. Ἐσθίει δὲ καὶ μέλι, τὰ σμήνη καταγνύουσα· καὶ καρχίνους καὶ μύρμηκας· καὶ σαρκοφαγεῖ.

Τὸ καλοκαίριον ἢ Ἀρκτος εἶναι πάντοτε ἰσχνή· ἀλλὰ τὸ φθινόπωρον, ἀφοῦ ὀρμάσῃσι τὰ κόμαρα, βάτινα, κάστανα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀπῶραι, εὐρίσκουσα τροφήν πλουσιοπάροχον, γίνεται παχυτάτη. Πρὸς τὰ τέλη ὅμως Ὀκτωβρίου ἀρχίζει ἐντελήνηστίαν· καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἢ τὰ μέσα Νοεμβρίου ἀποσύρεται εἰς τὸ προετοιμασμένον αὐτῆς σπήλαιον, ὅπου, ἐὰν ἀφεθῆ ἀνενόηλος, περὶ τῆς χειμερινῆς μῆνας,

ἀδιαλείπτως ἀναπαυομένη. Ἀλλὰ, μολονότι καθ' ὅλον τοῦτο τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ διάστημα δὲν λαμβάνει τὴν παραμικρὰν τροφήν, διαφυλάττει μ' ὅλον τοῦτο τὴν εὐεξίαν τῆς· καὶ δὲν διαφέρει ποσῶς, εἴτε καταρχὰς τοῦ χειμῶνος τὴν φονεύση τις, εἴτε πρὸς τὰ τέλη ἀμέσως ἀφ' ἐξέλθη τοῦ ἀναπαυτηρίου τῆς.

Καθόσον τὸ ἔαρ πλησιάζει, ἀποτινάσσει τὴν ληθαργίαν αὐτῆς ἢ Ἀρκτος, καὶ περὶ τὸ μέσον Ἀπριλίου,—μολονότι ἡ ἐποχὴ κρέμεται, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τοῦ καιροῦ,—ἐξέρχεται τοῦ σπηλαιοῦ. Κατὰ πρῶτον περιορίζεται εἰς μύρμηκας καὶ ἄλλην τροφήν εὐπεπτον· ἀλλ' ὅταν ἀποκτήσῃ ὁ στόμαχος τὸν συνήθη αὐτοῦ τόνον, κατατρώγει σχεδὸν πᾶν ὅ,τι τύχη.

Ἡ Ἀρκτος κυφορεῖ ἐπτὰ μῆνας· γεννᾷ δὲ εἰς τὸ σπήλαιόν τῆς περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου ἢ ἀρχὰς Φεβρουαρίου. Τὰ νεογνά τῆς εἶναι μικρότατα, ἔξ τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ ἕν ἕως τέσσαρα.

Τὸ ζῶον τοῦτο κολυμβᾷ καὶ καλὰ καὶ γρήγορα· λούεται δὲ συχνότατα, ὅταν ἦναι καύσις. Ἀναβαίνει ἐπιτηδείως· γενικῶς δὲ καταβαίνει ἀπὸ δένδρα ἢ κρημνοὺς ὀπισθοβατικῶς. Ἐχει μεγάλην ὀξυδέρκειαν, καὶ ἀρίστην ὀσφρησιν καὶ ἀκοήν. Περιπατεῖ εὐκόλως με τοὺς ὀπισθίους πόδας, καὶ εἰς τὴν ὀρθιον ταύτην θέσιν ἐμπορεῖ νὰ σηκῶν βαρέα φορτία· αὐξάνει δὲ μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους, καὶ ἔξ μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ. Τινὲς Ἀρκτοὶ γίνονται μεγαλώταται· μίαν φορὰν, λέγει τις, ἔθανάτωσα ἐν ἀπὸ τὰ ζῶα ταῦτα, ζυγίζον σχεδὸν 170 ὀκάδας· καὶ ἄλλος δὲ τις συγγραφεὺς δηλοποιεῖ, ὅτι ἐφόνευσεν Ἀρκτον τόσον μεγάλην, ὥστε, νεκρὰν, μόλις ἠμποροῦν νὰ τὴν σηκώσῃσι δέκα ἄνθρωποι· τὴν ὑπελάμβανεν ὡς 275 ὀκάδων.

Ἀρκτος με τέκνα εἶναι συναπάντημα φοβερόν. Ἐν γένει εἰς ἐπικινδύνους περιστάσεις δίδωκει αὐτὰ ἐπὶ τὰ δένδρα, πρὸς ἀσφάλειαν· ἐκτελεῖ δὲ τοῦτο με τὴν βίαν, ὥστε ἀκούονται κάποτε ἀρκετὰ μακρὰν τῶν ἀρκτύλων αἱ κραυγαί· αὐτὴ ἀπομακρύνεται ὀλίγον τι· εἶναι δὲ τοῦτο σημεῖον βεβαίωτατον, ὅτι σκοπεύει νὰ ὑπερασπισθῆ τὰ νεογνά τῆς, καὶ κινδυνεύει τις παραπολὺ, ἐὰν τουφεκίσῃ τὰ τέκνα, πρὶν ἐκβάλλῃ τὴν περιόστασιν, ἢ θέλῃν ὀρμήσειν κατ' αὐτοῦ μανιωδῶς. Χωρικός τις ἀπήντησε μίαν τῶν ἡμερῶν ἀρκτόπουλόν τι μέσα εἰς δάσος, τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγειν ἐπάνω εἰς δένδρον· τουφεκίσας δὲ, τὸ ἔφερε με πρῶτην καταγῆς· ἀλλὰ δὲν ἐχάρη πολλὴν ὥραν τὸ ἀνδραγάθημα· διότι ἡ μήτηρ, ἀκούσασα τὰς κραυγὰς τοῦ πληγωμένου τέκνου, ἔσπευσε μανιωδεστάτη

πρός ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ. Ὁ χωρικός, ἀδειάσας τὸ τουφέκιον, δὲν εἶχε τρόπον νὰ υπερασπισθῆ κατὰ τοῦ ἐφορμῶντος ἐχθροῦ· ἢ Ἄρκτος ταχέως υπερίσχυσε, καὶ τὸν κατεδάγκασεν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος· ἤθελε δ' ἐξάπαντος τὸν θανατώσειν, ἐὰν δὲν ἐπληρόντο αὐστηρῶς εἰς μακρὰν τινὰ μάχαιραν, τὴν ὁποίαν ἐφοροῦσεν εἰς τὴν ζώνην ὁ χωρικός. Αἰσθανθεῖσα τὸν πόνον, ἐστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἰδοῦσα τὸ τέκνον καταγῆς, τότε πλέον νεκρὸν, τὸ ἐπῆρεν εἰς τὸ στόμα, καὶ ἀνεχώρησε, κατ' εὐτυχίαν καὶ πρὸς χαρὰν μεγάλην τοῦ ἀνταγωνιστοῦ της.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ο ΘΕΟΤΟΚΙΟΣ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ο ΘΕΟΤΟΚΙΟΣ.—Ἡ Θεοτόκης, Κερκυραῖος τὴν πατρίδα, ἐκ τῆς πλουσίας τῶν Θεοτοκίων οἰκογενείας, ἐπαιδευθὴ τὰ ἐγκύκλια τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μαθήματα εἰς τὴν πατρίδα τῆ ἀπὸ Ἱερειῶν τὸν Καβαδῖαν· ἔμεταβās εἰς τὴν Ἱταλίαν, ἐδιδάχθη τὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα, ἐξακριβώσας μὲ ἀγάπην περισσοτέραν τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας. Ἐδίδαξεν ἐπιτετα εἰς τὴν πατρίδα του (1756—1762), ὅπου συνέταξε διὰ τῆς τῶν μαθητῶν του φυσικὴν πειραματικὴν, μᾶλλον δὲ ἐφηρμοσμένην μαθηματικὴν, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ἐν Λειψία 1767, καὶ μαθηματικὴν καθαρὰν, ἣτις ἐξεδόθη πολὺ ὕστερον ἐν Μόσχᾳ, (1800), διὰ δαπάνης τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν. Ἐκήρυττεν ἐπ' ἀμβωνος, ὡς τῶντι ἱεροπρεπῆς ἀνὴρ καὶ σεβάσμιος. Αἱ γλαφυραὶ ὁμοῦ διδασκαλίαι του δὲν ἤρεσκον εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν Πατριάρχην Σαμουήλ, ἔμιαν φορὰν περιῦβρῖσθη δημοσίως ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀμβωνα. Ὁ ἡγεμὼν Γρηγόριος Γίκας υπερασπίσθη ἐκεῖ τὸν Θεοτόκιον, καὶ τὸν ἐχορήγησε τὴν δαπάνην νὰ ἐκδώσῃ τὴν σειρὰν τῶν πατέρων, ἡγοῦν, ἐρημνεῖαν εἰς τὴν Ὀκτώτευχον, σύγγραμμα μέγα ἐκδοθὲν ἐν Λειψία, 1772, εἰς μέγα ὀλόκληρον φύλλον. Διὰ τὴν ἐκδοσιν ταύτην μετέβη αὐτὸς εἰς τὴν Σαξονίαν, ὅπου ἐξέδωκε καὶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου τὰ Ἀσκητικά.

Ἐπροσκαλέσθη ἔπειτα διδάσκαλος τῆς ἐν Ἰασιῶν σχολῆς, ὅπου ἐσύνταξε τὴν ὑπὸ τῶν Ζωσιμαδῶν ὕστερον ἐκδοθεῖσαν (Βιέννη, 1804) γεωγραφίαν. Ἐκεῖθεν κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥωσίαν, διεδέχθη τὸν Εὐγένιον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Σλαβηνίου καὶ Χερσῶνος, προεβιβάσθη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀστραχανίου, καὶ τελευταῖον παραιτηθεὶς διέτριβεν εἰς Μόσχαν. Ὁ ζῆλος του ὑπὲρ τῆς πίστεως τὸν ἐκίνησε νὰ μεταφράσῃ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, καὶ νὰ διπλασιάσῃ μὲ σοφὰς σημειώσεις, τὴν Ἀνασκευὴν τῆς τελευταῖον διερχομένης Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Βολταίρου, καὶ νὰ ἐξελέγξῃ τὰς βλαφημίας του. Ἐνταυτῷ συνέγραψε, καὶ ἐξέδωκεν ἐν Πετροπόλει διὰ δαπάνης τῶν Ζωσιμαδῶν, δύο Κυριακοδόξια· τὸ μὲν εἰς τὰ Εὐαγγέλια, τὸ δὲ εἰς τοὺς Ἀποστόλους τῶν Κυριακῶν, εἰς τέσσαρας τόμους εἰς τέταρτον σχῆμα, ἔργον ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν Μόσχαν τὸ 1800 ἔτος.—ΚΟΥΜΑΣ.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ. ΑΡΙΘ. 2.

Ἴδε σελ. 138 τοῦ πρώτου τόμου.

Τὸ δεξιὸν ὄτιον τῆς καρδίας εἶναι τὸ ἄμεσον ἐκδοχεῖον τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸν γῆρον αὐτοῦ, ἐπανέρχεται εἰς τὴν καρδίαν, διὰ νὰ σταλθῆ εἰς τοὺς πνεύμονας, ὅθεν ἐπιστρέφον πάλιν εἰς τὴν καρδίαν, ἐκπέμπεται εἰς ὅλον τὸ σύστημα. Εἰς τὸ δεξιὸν τοῦτο ὄτιον φέρεται τὸ αἷμα διὰ τινων φλεβῶν, κοίλων λεγομένων, αἱ ὁποῖαι καὶ τελειοῦν εἰς αὐτό.

Ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὄτιου ὑπάγει εἰς τὸ δεξιὸν γαστρίδιον· εἰς τὴν εἴσοδον δὲ, ὑπάρχουν τρεῖς ὑμένες, δι κλίδες λεγόμενοι, οἱ ὁποῖοι, παρόμοιοι μὲ μικρὰς θύρας, ἀνοίγουν καὶ κλείουν εἰς τρόπον, ὥστε ἀφίρουν μὲν τὸ αἷμα νὰ περῶ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὄτιου εἰς τὸ δεξιὸν γαστρίδιον, ἐμποδίζουσι ὁμοῦς τέλεια τὴν ἐπιστροφὴν του. Τὸ δεξιὸν γαστρίδιον, λαμβάνον τὸ αἷμα τοιαυτοτρόπως, τὸ στέλλει εἰς τοὺς πνεύμονας, ὅπου ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἐνεργεῖαν τοῦ ἀδιαλείπτως ἐμπνεομένου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

Τὸ ἀγγεῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου στέλλεται τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ γαστρίδιον τοῦτο εἰς τοὺς πνεύμονας, ὀνομάζεται πνευμονικὴ ἀρτηρία. Ἐχει δὲ ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει, τρεῖς δικλίδας, αἱ ὁποῖαι συγχωροῦν μὲν νὰ περῶ εἰς αὐτὴν τὸ αἷμα κατὰ πᾶσαν συστολήν τοῦ γαστρίδιου, ἐμποδίζουσι ὁμοῦς αὐτὸ νὰ ἐπιστρέφῃ, ὅποτεν διαστελλεται τὸ γαστρίδιον, — καθὼς ἤθελεν ἀφεύκτως συμβαίνειν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτον ἀριστοῦργημα μηχανικῆς.

Ἀφοῦ εἰς τοὺς πνεύμονας καθαρῶσθαι καὶ

ζωογονηθῆ τὸ αἷμα, ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἀριστερὸν ὄτιον τῆς καρδίας διὰ τεσσάρων πνευμονικῶν φλεβῶν. Ἐντεῦθεν μεταβαίνει εἰς τὸ ἀριστερὸν γαστρίδιον· εἰς τὴν εἴσοδον δὲ ὑπάρχουν δύο δικλίδες, διὰ τῶν ὁποῖων ἐμπορεῖ τὸ αἷμα νὰ χύνεται εἰς τὸ εἰρημένον γαστρίδιον, ὅχι ὁμοῦς καὶ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω.

Ἀπὸ τὴν ζωτικὴν ταύτην πηγὴν στέλλεται τὸ αἷμα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ συστήματος διὰ τινος μεγάλης ἀρτηρίας, λεγομένης ἀορτῆς, τῆς ὁποίας διαμοιράζονται πανταχοῦ οἱ κλάδοι. Εἶναι δὲ αὕτη παχεῖα καὶ δυνατὴ, καὶ ἔχει τρεῖς δικλίδας, αἱ ὁποῖαι ἀφίρουν τὸ αἷμα νὰ ἐκβαίῃ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν γαστρίδιον, τὸ ἐμποδίζουσι ὁμοῦς νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτό.

Ὁ δρόμος τοῦ αἵματος δύναται συνοπτικῶς νὰ περιγραφῆ οὕτω.—Αἱ πρὸς τὴν καρδίαν φέρουσαι τὸ αἷμα δύο κοίλαι φλέβες τελειοῦν εἰς τὸ δεξιὸν ὄτιον· τοῦτο δὲ, ὡς εἶπαμεν ἤδη, φαίνεται νὰ ἦναι μᾶλλον πλατυσμός τῶν φλεβῶν αὐτῶν παρὰ χωριστὴ κοιλότης. Ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὄτιου χύνεται τὸ αἷμα εἰς τὸ δεξιὸν γαστρίδιον, τὸ ὁποῖον, συστέλλομενον, ὡθεὶ αὐτὸ διὰ τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας εἰς τοὺς πνεύμονας. Ἡ ἀρτηρία δὲ αὕτη διαιρεῖται εἰς μικροτάτους κλάδους, οἵτινες διασκορπίζονται μέσα εἰς τὸ λεπτὸν ὕφασμα τῶν πνευμόνων. Ἐδῶ τὸ αἷμα καθαρῶσθαι καὶ ζωογονεῖται· τὸ χρομᾶ του, τὸ ὁποῖον πρότερον ἦτο μαῦρον, μεταβάλλεται εἰς λαμπρὸν κόκκινον. Ἀπὸ τοὺς πνεύμονας περῶ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν οὕτω πως.—εἰς τὰς ἀκρας τῶν κλάδων τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας εἶναι πολλαὶ μικραὶ διόδοι, διὰ τῶν ὁποῖων τὸ αἷμα ἐκβαίνει εἰς τὰ μικρὰ κλαδία τῶν πνευμονικῶν φλεβῶν, αἵτινες τελειοῦν εἰς τὸ ἀριστερὸν ὄτιον. Ἐντεῦθεν χύνεται τὸ αἷμα εἰς τὸ ἀριστερὸν γαστρίδιον· τοῦτο δὲ διὰ τῆς ἀορτῆς τὸ διαδίδει εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ὅπου βαθμηδὸν χάνει τὰς εἰδικὰς ἀρτηριακὰς αὐτοῦ ποιότητας, ὑπὸ τοῦ συστήματος δαπανωμένης. Λαμβάνουσαι δὲ αὐτὸ πάλιν αἱ φλέβες, εἰς τὰς ὁποίας παρεῖσθουν οἱ μικρότεροι τῆς ἀορτῆς κλάδοι, οἱ καὶ τριχοειδῆ ἀγγεῖα διὰ τὴν λεπτότητα των λεγόμενοι, τὸ φέρουν ὀπίσω εἰς τὸ δεξιὸν ὄτιον, ὅθεν πάλιν διαπερῶ τὸ αὐτὸ στάδιον.

Οὕτω λοιπὸν ὁ δρόμος τοῦ αἵματος δὲν εἶναι παρὰ διηκενὴς κυκλοφορία. Τὸ μὲν δεξιὸν τῆς καρδίας μέρος γέμει ἀπὸ μαῦρον ἢ φλεβῶδες αἷμα· τὸ δὲ ἀριστερὸν ἀπὸ λαμπρὸν κόκκινον ἢ ἀρτηριακὸν αἷμα. Αἱ μὲν ἀρτηριαὶ φέρουν τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν καρδίαν εἰς τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος μέρη· αἱ δὲ φλέβες, συναγοῦσαι τὸ ἀπὸ αὐτὰ, τὸ φέρουν εἰς τὴν καρδίαν. Αἱ μὲν ἀρ-

τηριαὶ τοῦ συστήματος εἶναι πλήρεις λαμπροῦ ἐρυθροῦ αἵματος, αἱ δὲ φλέβες, μαῦρον· ἐνθ, τούναντίον, ἢ μὲν πνευμονικὴ ἀρτηρία φέρει αἷμα φλεβῶδες εἰς τοὺς πνεύμονας, αἱ δὲ πνευμονικαὶ φλέβες φέρουν εἰς τὴν καρδίαν ἀρτηριακὸν αἷμα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

ΔΙΑ τῆς ἐνεργείας καὶ χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἀληθῆναιαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ συνήθροισαν ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη μίαν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀξιοθαύμαστος ἐπίδοσις καὶ προκοπὴ, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὸ ἀποστολικὸν κήρυγμα, φανεροῦν σαφέστατα, ὅτι εἶχε συνεργοῦσαν τὴν θείαν δύναμιν. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, ἀνθρώποι χωρὶς ὑπόληψιν ἢ δύναμιν, χωρὶς ὅπλα, χωρὶς σοφίαν ἢ ἐνύκλιαν ἀνθρωπίνην, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πίστιν, καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀνθρώπους περιφανεῖς, ἰσχυροὺς, ἔσοφους,—εἰς μίαν πίστιν, ἢ ὁποῖα ἦτον ἐκ διαμέτρου ἐναντία εἰς τὰς παλαιὰς ὑπολήψεις καὶ δόξας τοῦ κόσμου, ἢ ὁποῖα καθήρυξε τὴν συνειδησιμένην πάντοτε μεταξὺ αὐτῶν θεϊκὴν λατρείαν, ἢ ὁποῖα δὲν ἐσυμφῶνει κατ' οὐδένα τρόπον μὲ τὸς φαντασιώδεις καὶ μωροὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἢ ὁποῖα, μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ θεραπεύῃ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας των, ἐκήρυττεν εἰς ἐκείνους, ὅσοι τὴν ἐλάμβαναν, ζωὴν μετὰ διωγμῶν καὶ θλίψεων. Ἦτο κἀμμία ἐλπίς νὰ λάβῃ εὐτυχὴ ἐκβασιν τοιαύτη ἐπιχειρήσας; Μ' ὅλον τοῦτο, Ἐὰν ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστί παρὰ τῷ Θεῷ. Ὁ ἄδης ἐξωπλιόθη μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνθρωποσωτήριον ταύτην ἐπιχείρησιν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συντριπῇ τὴν πέτραν, ἣτις εἶναι ὁ Χριστὸς, καὶ ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐθεμελιώθη ἡ πίστις. Ὁ θεῖος Παῦλος, ἐκπληττόμενος τὴν ὑπερθαύμαστον ταύτην προκοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου, λέγει.—Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταίσχυνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταίσχυνῃ τὰ ἰσχυρὰ, ἔ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενήμενα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ· ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἀφοῦ ἐδέχθησαν τὸ Εὐαγγέλιον ὅλα τὰ ἔθνη εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἐκ τῶν πιστευσάντων ἐγεννήθη ἡ ἁγία κοινότης τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, ἡγοῦν ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία· ἢ ὁποῖα δὲν εἶναι περιορισμένη, καθὼς ἡ Ἰουδαϊκὴ, εἰς ἓν μόνον ἔθνος, ἀλλὰ συνίσταται ἀπὸ

πολλά και διάφορα πανταχοῦ τῆς γῆς εὐρισκό-
μενα ἔθνη και γένη. Τοιουτοτρόπως ἐπληρώθη
ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι
ἐν τῇ σπέρματι αὐτοῦ ἐμελλαν νὰ εὐλογηθῶσιν
ὄλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.—Μητροπ. ΠΛΑΤΩΝ,
μετάφ. ΚΟΡΑΗ.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΜΕΤΑΛΛΑ.

Ο ΧΡΥΣΟΣ και ὁ ἄργυρος εἶναι τὰ πλέον ἀρ-
μόδια μέταλλα διὰ νόμισμα, ἐπειδὴ δὲν πιάνουν
παρὰ ὀλίγον τόπον ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν των, και
ἐπειδὴ ἡ σπανιότης αὐτῶν τὰ καθιστάνει ἐπι-
θυμητά· ἡγουν, εἶναι τόσον ὀλίγα, ὥστε δὲν
ἐμπορεῖ τις νὰ τὰ ἀποκτήσῃ χωρὶς νὰ δώσῃ τι
πολύτιμον πρὸς ἀνταλλαγὴν. Διὰ τοῦτο ὀνο-
μάζονται τίμια μέταλλα. Πλὴν, νὰ
εἴπωμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καθ' ἑαυτὰ θεω-
ρούμενα, δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον τόσον
χρήσιμα, ὅσον ὁ σίδηρος. Κάκιστα ἠθέλαμεν
διάγειν χωρὶς μαχαίρια, και ψαλιδία, ἔ δικέλλας,
και σκέπαρνα· ταῦτα δὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ γέ-
νωσιν ἀπ' ἄλλο τι τόσον καλά, ὅσον ἀπὸ τὸν
σίδηρον· χρυσᾶ και ἄργυρᾶ ἐργαλεῖα ἠθέλαν
εἶσθαι τῶντι ἄθλια.—Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν Ἀγ-
γλος τις, ἐπισκεπτόμενος τὰ χρυσᾶ μεταλλεῖα
τῆς Περούς, ἔτυχε νὰ μὴ κρατῆ παρὰ χρυσᾶ
νομίσματα· μολονότι δὲ αὐτὰ ἐπερνοῦσαν καθ'
δὴν τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἐκεῖ ὁμως κανεῖς
δὲν ἠθέλε νὰ τὰ ἐπάρῃ. Οἱ πτωχοὶ οὗτοι ἀν-
θρώποι (συνειθισμένοι ν' ἀλλάσσωσι χρυσὸν
δι' ἄργυρον ἀκόμη δὲ και διὰ σίδηρον) ἐτίναξαν
τοὺς δακτύλους κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐκφω-
νοῦντες, No vale nada, τί ποτε δὲν ἀξίζει·
εἰς τὸ μέσον δὲ τῶν ἐρήμων και ἀγρίων ἐκείνων
βουνῶν ἔκαμε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸ
πνεῦμα τοῦ περιηγητοῦ ὁ λόγος οὗτος.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ.
—Πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1836 ἐδηλοποίησεν ἡ
προπαιδευτικὴ εἰταιρεία τῶν Παρισίων, ὅτι με-
ταξὺ τεσσαράκοντα ἐπτὰ πολιτειῶν, ἡ κατὰ-
στασις τῶν ὁποίων ὡς πρὸς τὴν δημόσιον ἐκπαί-
δευσιν εἶχεν ἐξακριβωθῆν, κατειχεν ἡ Γαλλία
μόνον τὸν εἰκοστὸν ὀγδοὸν βαθμὸν. Ὑπάρχον
14,000,000 ἐφήβων, οἵτινες δὲν ἐμποροῦν νὰ
ἀναγνώσωσιν 800,000 ἀγορίων, και 1,600,000
χορασίων, τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνουν καμίαν
διδασκαλίαν, και 2,700,000 τέκνων κάτω τῶν
ἔξ ἐτῶν, διὰ τὰ ὁποῖα λείπουν τὰ χρεῖώδη ἄσυ-
λα· 10,000 δῆμοι εὐρίσκονται χωρὶς σχολεῖα.
Ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Γαλλίας ἕνας μόνον εἰς
τοὺς δεκαπέντε ἔχει τὰ μέσα τοῦ διδάσκεισθαι.

ΔΡΟΜΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ.—Αἱ ταχυδρο-
μικαὶ ὁδοὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμε-
ρικῆς, αἵτινες τὸ 1835 εἶχαν ἔκτασιν 112,774
μιλίων, ἐσκέπαζαν πρὸ ὀλίγων μηνῶν 142,827
μίλια. Τότε οἱ σάκκοι τῶν ἐπιστολῶν μετεκο-
μίζοντο ἐτησίως 25,869,486 μίλια· τὸ δὲ παρελ-
θὸν ἔτος μετεκομίσθησαν 36,228,962 μίλια.
Και ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ταχυδρομείων ἠξήθη
ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ
10,770 εἰς 12,099, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλιγώτατα
ἐλάμβαναν τὰς ἐπιστολάς σπανιότερον παρὰ
μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα, και πάμπολλα δὲ
τὰς ἐλάμβαναν καθημέραν. Εἰσόδημα τῆς
Κυβερνήσεως ἐκ τῶν ταχυδρομείων δι' ἕν ἔτος,
\$ 4,137,056· ἔξοδα, \$ 3,308,847.

Ο ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ διὰ φιλανθρωπίαν, Ἰωάννης
Ἰουάροδος, Ἀγγλος τὸ γένος, ἐξετάσας τοὺς
λογαριασμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος χρόνου τινός,
και εὐρῶν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐξόδων ὀλιγώτερον
παρὰ τὸ σὺνηθες, ἐπρόβαλεν εἰς τὴν γυναῖκά
του νὰ ἐξοδεύσωσι τὸ περισσεύμα, ὁδοιποροῦν-
τες εἰς τὸ Λονδίον, ἢ ὅπως ἄλλως ἐκεῖνη ἠθέλε.
'Τί καλὸν ἠθέλεν εἶσθαι,' ἀπεκρίθη ἡ γυνή
του, 'νὰ κτίσωμεν μετὰ τὰ χρήματα αὐτὰ μίαν
καλύβην διὰ πτωχὴν τινα οἰκογένειαν!' Ἦρσε
τοῦτο εἰς τὸν ἄνδρα, ἔ τὸ ἀργύριον ἀκολούθως
ἐξωδεύθη κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν.

ΚΑΤΑΡΧΑΣ τοῦ 1837 ἔμεναν εἰς τὸ ταμεῖον
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν δίστηλα 45,968,523·
τὰ ἔξοδα εἰς τὸ διάστημα τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἦσαν
δίστηλα 23,499,981· ὅθεν τὰ εἰς τὰς χεῖρας
τῆς Κυβερνήσεως χρήματα τὸ 1837 ἀνέβησαν
εἰς δίστηλα 69,468,504.

ΠΛΗΘΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΒΡΕΤΑΝΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ.

Μεγάλη Βρετανία και Ἰρλανδία,	24,306,719
Γεβραλτάρ, Μάλτα, και Γόζος,	140,122
Ἰνδία Βρετανικὴ και οἱ ἐξ αὐτῆς κρεμάμενοι τόποι,	123,300,000
Τακροβάνη και Μαυρίτιος,	1,050,000
Ἀποικία τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος,	150,000
Σιέρρα Λεῶν, Ἀγ. Ἑλένη, κτλ.,	44,450
Δυτικαὶ Ἰνδίας και Γουιάνα,	903,640
Ἐπαρχίαι εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν,	1,350,876
Ἀποικίαι εἰς τὴν Ἀυστραλίαν,	129,600
Κεφάλαιον,	151,375,407

ΠΛΗΘΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΡΩΣΣΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ.

Εὐρωπαϊκὴ Ῥωσία,	44,563,600
Βασίλειον τῆς Πολωνίας ὑποκειμένον εἰς τῆς Ῥωσίας,	4,083,000
Ἀσιατικὴ Ῥωσία,	12,407,190
Ῥωσικὰ κτήματα εἰς τὴν Ἀμερικὴν,	50,000
Κεφάλαιον,	61,103,790